

NIEUWE AVONTUREN

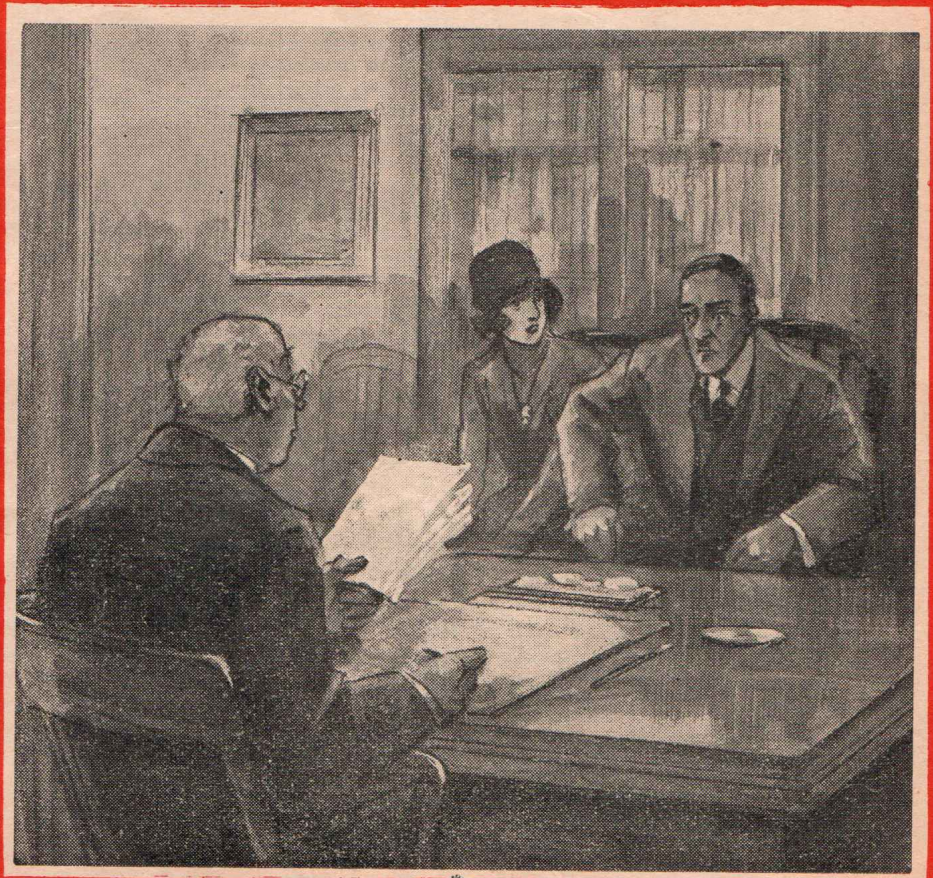
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DUIVELS COMLOT

N° 2447

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een duivels complot

HOOFDSTUK I

EEN GEMISTE SAMENKOMST

Het was in de namiddag van een mooie septemberdag, toen Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand uit een eerste klas coupé stapten, op een van de laatste stations van de Great North Western Railway voor men het Victoriastation bereikt.

Zij waren op jacht geweest op een der landgoederen, welke Lord Aberdeen in het graafschap Sussex bezat en keerden met een welgevulde weitas terug.

Beiden droegen een in groen canvas gewikkelde buks over de schouder.

Zij waren hier afgestapt in plaats van tot het Victoriastation door te rijden, daar Lord Aberdeen in de buurt van het station een vriend wilde bezoeken alvorens zich naar zijn huis in

de Cromwellstreet te Londen te begeven.

Onder de reizigers die waren uitgestapt bevond zich een klein meisje, met een lief, maar bleek gezichtje, gitzwart haar en donkerblauwe ogen.

Zij droeg een zwaar valies en stond hulpeloos midden op het perron om zich heen te kijken, met een uitdrukking van angst en onzekerheid in haar ogen.

Brand stootte zijn vriend onmerkbaar aan en wees hem op het mooie jonge meisje.

— Waarschijnlijk een vreemdelinge in onze stad, fluisterde hij.

— Ja, Charles, daar valt, dunkt me, niet aan te twijfelen.

— Zij is in het geheel geen Engels

type. Het lijkt wel of zij iemand verwacht die niet gekomen is.

Inderdaad stond de jonge vreemdelinge nog steeds op dezelfde plek.

De weinige reizigers, die waren uitgestapt, waren reeds lang het tournoet gepasseerd.

Alleen Lord Aberdeen en zijn vriend bevonden zich nog op het perron, en van zelsprekend kreeg het jonge meisje hen in het oog.

Zij scheen een besluit te nemen en kwam op de beide heren toe.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, heren, zei zij met een vrij sterk buitenlands accent, maar in onberispelijk Engels: Ik zou gaarne willen weten of dit het Victoriastation is.

— Het Victoriastation? herhaalde Lord Aberdeen verbaasd, terwijl hij beleefd zijn hoed afnam. Welneen, dit is Black Friars Bridge. Gij hadt moeten blijven zitten en nog een kwartier verder moeten rijden, miss.

Het jonge meisje liet een lichte kreet van schrik horen.

Op haar gelaat kwam een uitdrukking van angst, die niet onopgemerkt bleef voor de vorsende grijze ogen van Lord Aberdeen.

— Maar dat heeft toch niet zoveel te betekenen, miss, vervolgde hij. Als gij volstrekt aan het Victoriastation moet zijn, dan hebt gij niets anders te doen dan een taxi te nemen, die u er binnen een half uur zal brengen.

— Maar dan mis ik mijn afspraak, mijnheer, zei het jonge meisje. Ik ben hier totaal vreemd, en men zou mij aan het Victoriastation komen afhalen.

— Zijt gij een vreemdelinge in Londen? riep Raffles uit.

— Ja, mijnheer, ik kom oorspronkelijk uit Griekenland en ben naar Engeland gekomen om de taal te leren. Ik ben drie maanden op een kantoor geweest te Leeds, en ik heb pas een goede betrekking in Londen aangenomen.

— Maar hebt gij dan in het geheel geen familie hier?

— Neen, mijnheer.

— Veroorloof mij de vraag, wie zou u dan zijn komen afhalen?

— Mijn aanstaande patroon.

Lord Aberdeen wisselde een snelle blik met zijn vriend.

— Mag ik vragen wie uw aanstaande patroon is? Is hij bekend in de handelswereld?

Het meisje keek hem verschrikt aan.

— Dat moet wel, mijnheer. Hij bood mij een salaris aan, zo hoog, dat ik meende het niet te mogen afslaan.

Terwijl zij dit zei, boog het meisje het hoofd, een vuurrode blos steeg in haar wangen op, die direct daarna plaats maakte voor een dodelijke bleekheid.

Vol verbazing hadden de beide mannen deze onverhoedse verandering gadeslagen.

Toen hernam Lord Aberdeen, en zijn stem had een ernstige klank:

— Ik denk er geen ogenblik aan, miss mij in uw aangelegenheden te mengen, maar ik acht het mijn plicht u er op te wijzen dat Londen een stad vol gevaren is, vooral voor onervaren jonge meisjes. Wilt gij mij zeggen hoe de naam luidt van uw aanstaande patroon?

In plaats van te antwoorden zocht het meisje met koortsachtige haast in haar handtas en haalde er een brief uit, vouwde deze open en reikte hem aan Lord Aberdeen toe.

Aan het hoofd van de brief was een firmanaam gedrukt:

Adams en Davy, Im- en Export.

Agenturen van buitenlandse huizen. en daarnaast het adres:

Kings Lane, 14.

Lord Aberdeen las echter niet alleen het brievenhoofd, maar had tevens zijn scherpe blik vlug over de brief zelf laten glijden, die met een schrijfmachine getypt was.

— Als gij wilt, moogt gij gerust lezen wat de brief behelst, mijnheer. Ik vertelde u reeds dat ik hier vreemd ben, en ik ben erg dankbaar, dat gij mij hebt willen aanhoren.

— Dat was niet meer dan onze plicht zei nu Charles Brand, terwijl zijn vriend de brief snel doorlas. Het is zoals Mylord zei: Men kan in een stad als deze niet te voorzichtig zijn. Als gij u niet vergist hadt en aan het Victoriastation was aangekomen dan zoudt gij daar enige dames gevonden hebben met een

breed lint om de arm, die u alle mogelijke inlichtingen hadden kunnen geven. Is het onbescheiden als ik vraag of gij in Londen reeds onderdak hebt gevonden?

— De heren Adams en Davy hebben mij het Crampton Hotel aanbevolen.

Brand dacht even na en zei toen:

— Het Crampton Hotel is mij niet onbekend. Het is een goed, eenvoudig logement en als ik mij niet vergis tamenlijk dicht bij Kings lane.

Intussen had Lord Aberdeën de brief doorgelezen, vouwde deze langzaam weer op en gaf hem aan het meisje terug.

Toen wendde hij zich tot Charles Brand en zei:

— Wees zo goed, het adres te noteren van die firma Adams en Davy, Kingslane, 14, mijnheer Brand. Deze deed wat hem verzocht was en schreef het adres in zijn notitieboekje.

Met een ongeruste blik in haar ogen had het jonge meisje zijn bewegingen gevolgd.

Lord Aberdeën zag het en zei op vriendelijke toon:

— Wij willen u volstrekt niet nodeeloos ongerust maken, miss, maar wij herhalen nogmaals, dat men in Londen nooit te voorzichtig kan zijn. Om u de waarheid te zeggen, heb ik nog nooit van deze firma gehoord. Hun kantoor ligt ook niet in het zakencentrum, waar men alle handelsfirma's bijeen pleegt te vinden, namelijk in de City. Hoe dit ook zij, miss, ik zou u, als een welmenend vriend, dringend willen aanraden, goed uit uw ogen te kijken. Het salaris dat men u aanbiedt is, om de waarheid te zeggen wel wat erg hoog voor een jong meisje als gij zijt, dat onmogelijk een lange practijk achter de rug kan hebben. Het gewone salaris voor pas beginnende typisten is hier tegenwoordig negen of hoogstens twaalf pond in de maand, en dan alleen op grote kantoren en hierin biedt men u aanstonds het dubbele aan. Vindt gij dat zelf niet een weinig vreemd?

Weer boog het jonge meisje het hoofd en weer wisselden bleekheid en een vuurrode blos elkander af.

— Ja mijnheer, antwoordde zij, eigenlijk gezegd, vind ik dat ook wel maar ik was zo gelukkig, dat ik er niet verder over heb nagedacht.

Raffles stak het jonge meisje de hand toe.

— Wij zullen u niet langer ophouden, Miss. Begeef u aanstonds naar het Crampton Hotel, informeer dan eens naar de firma Adams en Davy, ga er dan in de namiddag heen, maar laat u, als het enigszins mogelijk is, vergezellen door de gerant of desnoods de portier van het hotel.

— Ik beloof dat ik uw goede wensken zal ter harte nemen mijnheer, riep het jonge Griekse meisje dankbaar uit.

— En dan nog wat, hernam Lord Aberdeën, terwijl hij de hand van het jonge meisje even vasthield. Zodra er op 't kantoor van uw aanstaande werkgever ook maar het geringste mocht voorvallen dat u zonderling of zelfs maar ongewoon voorkomt, waarschuw mij dan telefonisch, of kom naar mijn huis. Mijn naam is Lord William Aberdeën, en ik woon in de Cromwellstreet. De kleinste straatjongen zal het u kunnen wijzen.

Het meisje drukte de hand, die haar was toegestoken en zei op vurige toon:

— Ik hoop mylord, dat ik van uw vriendelijk aanbod nooit gebruik behoef te maken maar ik wil u toch zeggen dat ik nooit zal vergeten hoe vriendelijk gij beiden voor mij, een volkomen onbekende geweest zijt.

— Wacht, wij zullen u in een taxi helpen, zei Lord Aberdeën, om een eind te maken aan de betuigingen van dankbaarheid van het jonge meisje.

Brand nam het valies op, dat de jonge Griekse had neergezet, waarna het drietal de trappen van het station afgang naar het kleine plein waar een paar huurauto's op de standplaats stonden.

Raffles hielp de jonge vreemdelinge in de auto en gaf de chauffeur het adres op, terwijl Brand het valies in de wagen zette.

Nog een handdruk, een dankbare blik uit twee blauwe meisjesogen en de auto reed weg.

HOOFDSTUK II

WANTROUWEN

Lord Aberdeen staarde de auto nog even na en wendde toen langzaam zijn hoofd naar Charles Brand.

Zo zacht, dat niemand anders het kon verstaan, zei hij tot de jongeman:

— Ik wil mijn vingers nooit meer uitsteken naar andermans brandkast, ik wil geen John Raffles heten, als hier niets achtersteekt.

— Om je de waarheid te zeggen, beviel mij de zaak ook niet, beaamde Brand. Wat stond er eigenlijk in die brief?

— Wel, het was een aanbieding om bij de firma Adams en Davy in dienst te treden. In zoverre was er niets bijzonders aan, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik nog nooit heb gehoord dat een werkgever naar de typiste kwam in plaats van omgekeerd. Het is een bekend feit, dat er in een stad als Londen, op één enkele advertentie, waarin een typiste gevraagd wordt, wel honderden antwoorden komen.

Dat is echter niet het enige wat mij niet bevalt, en hiermee bedoel ik het hoge salaris. Stel je eens voor, dat je een zakenman bent, en een nieuwe typiste zoudt aannemen, die je nog nooit gezien hebt, en van wie je volstrekt niet weet wat zij zal presteren. Zou je dan zo'n meisje het dubbele betalen, van een geroutineerde werkkraacht?

— Geen haar op mijn hoofd zou er aan denken riep Brand uit.

— Dat zou ik ook denken, zei Raffles, maar er is nog meer?

— De heren schrijven namelijk in hun brief, dat zij vernomen hebben, dat dat jonge meisje, tussen haakjes: zij heet Medina Acropolis; griekser kan het niet, dat dat meisje op het kantoor van de firma Nicholson te Leeds heeft gewerkt, dat zij daar « enige onaangenaamheden heeft gehad », maar dat daar minder op zal worden gelet, omdat de heren gehoord hebben, dat zij overigens in haar betrekking goed vol-

deed « en dat zij daarom besloten hebben, haar een kansje te geven ». Nu is dat voor Londense zakenlieden wel een heel wonderlijke manier van doen. Ik zou wel eens willen weten wat « die onaangenaamheden » op het kantoor van de firma Nicholson konden geweest zijn.

— Misschien horen wij dat nog wel eens, Edward.

— Best mogelijk, hernam Raffles kortaf.

— En is er nog meer, dat je is opgevallen?

— Niets, wat ik gemakkelijk zou kunnen omschrijven als een bepaald feit. Maar er zijn nog enkele dingen, die niet zo gemakkelijk onder woorden zijn te brengen, die mij niet aanstaan. Zo staat er, bijvoorbeeld in de brief nog, dat de heren Adams en Davy Miss Acropolis gekozen hebben, omdat zij natuurlijk Grieks kent. Wat moeten zij in 's hemelsnaam doen met een typiste die goed Grieks kent? Alle zakenbrieven van zakenrelaties, voor zover zij met het buitenland handel drijven, zijn in de drie hoofdtalen gesteld, Engels, Frans, of Spaans. Geen enkele Engelse handelsfirma zal het in haar hoofd krijgen in het Grieks te corresponderen, omdat iedereen weet, dat men in Athene op de handelskantoren evenged Engels als Grieks verstaat.

— Misschien denken zij dat het hun zaak een zeker cachet verleent als zij de brieven die voor Griekenland bestemd zijn, ook in de taal van dat land laten schrijven.

— Het is mogelijk. Hoe het ook zij, ik heb een voorgevoel dat we nog wel meer van die kwestie zullen horen.

Raffles wenkte een taxi.

— Wij zullen nu maar eerst eens naar huis gaan, om ons te verkleeden, en daar zullen wij dan een nader onderzoek doen naar de zaken van de firma Adams en Davy.

De auto kwam naderbij en de beide vrienden stapten in, nadat Raffles het adres van zijn huis had opgegeven.

Een half uur later stopte de auto voor de villa, welke Lord William Aberdeen sedert enige jaren bewoonde.

Snel begaven de beide vrienden zich naar hun respectieve slaapkamers, verkleedden zich daar en vonden elkander terug in de grote bibliotheek.

Raffles was daar het eerst en toen Brand binnentrad, vond hij hem verdiept in de bestudering van het reusachtige adresboek van de stad Londen.

— Ik bestudeer dit belangwekkende boek, om iets naders te weten te komen van de firma Adams en Davy.

— En vindt je wat?

— Dat is te zeggen, ik vind een massa Adams en ook enige dozijnen Davy's. Maar een firma Adams en Davy kan ik niet ontdekken.

Wij kunnen natuurlijk op het registratiebureau van de Kamer van Koophandel en fabrieken informeren.

Raffles klapte het zware boek met een harde slag dicht.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen en staaarde naar een van de mollige cupidootjes, waarmee het plafond beschilderd was, alsof hij van dat blootje een antwoord verwachtte op de vraag die hem bezig hield.

Zo bleven de beide vrienden een poos zonder te spreken tegenover elkaar zitten.

Eindelijk barstte Raffles uit:

— Waarom, voor de duivel, betalen die lui dat meisje vijftien pond sterling in de maand.

— Ik had juist dezelfde vraag willen stellen, merkte Brand droog op.

— Dat moet een reden hebben. En die reden zal het daglicht wel niet kunnen velen.

Hij liet het hoofd op de borst zinken en mompelde half voor zich heen:

— Ik moet er het mijne van hebben. Zodra wij gegeten hebben, zullen wij eens naar Kingslane wandelen en de affaire daar eens opnemen.

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, waarvan de vensters uitzagen op het prachtige park en waar Gas-

ton de trouwe kamerbediende van zijn Lordschap de tafel had gedekt.

Toen zij klaar waren begon het te schemeren en het was volkomen donker toen zij, na een lange wandeling eindelijk Kingslane bereikten.

Het was een tamelijk verlaten straat in het zuidwesten van de stad, waar de huizen alle hetzelfde saaie uiterlijk hadden als van huurkazernes.

Langzaam slenterden Raffles en Brand voort, en toen zij ongeveer ter hoogte van Nr. 14 waren aangekomen, greep Raffles zijn vriend eensklaps bij de arm, en beiden bleven staan.

Die deur van het bewuste huis ging open en er verscheen een man, die even om zich heen keek, de kraag van zijn jas opsloeg en zich toen met haastige stappen verwijderde.

Maar toch niet zo vlug of de twee vrienden hadden zijn gelaat bij het licht van een straatlantaarn tamelijk duidelijk kunnen onderscheiden.

Het was een jonge man van nauwelijks twintig jaar met een bleek, scherp getekend gelaat en diep liggende ogen.

Zodra hij uit het gezicht was verdwenen vroeg Brand op zachte toon:

— Zou dat een van de firmanten zijn?

— Daar lijkt hij mij erg jong voor, meende Raffles.

— Misschien is het een bediende.

— Dan moet hij wel lang hebben overgewerkt, want het is bijna tien uur. Overigens scheen het jonge mens wel wat kouwelijk te zijn, want hij sloeg de kraag van zijn jas op, ofschoon het voor de tijd van het jaar zeer zacht is. Zou jij het gezicht van dat jonge mens herkennen als je hem terug zag?

— Dat geloof ik wel. Het was een van die gezichten, die men niet zo gauw vergeet.

— Goed. Laten wij dan nu maar eens verder zien.

De beide vrienden traden op het huis toe.

Naast de deur was een koperen plaatje bevestigd, waarop hetzelfde te lezen stond als aan het hoofd van de brief, welke Raffles die namiddag in handen had gehad.

Door de ramen van de benedenverdie-

ping was niets te zien, daar deze door dikke gordijnen waren afgesloten.

Het huis had slechts twee verdiepingen en was tamelijk smal.

— Zouden zij hier ook wonen? vroeg Brand op zachte toon.

— Dat denk ik wel. Als zij hun kantoor elders hadden willen vestigen, dan zouden zij het toch zeker wel in de

City gedaan hebben in de buurt van de beurs. Wij zullen hen morgen persoonlijk eens een bezoek gaan brengen. Wij zullen ons natuurlijk goed vermommen en zullen voorgeven zaken met hen te willen doen. Zij zijn immers importeurs Welnu, dan zijn wij grossiers, die komen informeren, of wij een ander artikel van hen kunnen kopen.

HOOFDSTUK III

DE HEREN ADAMS EN DAVY

De volgende ochtend omstreeks elf uur begaven Raffles en Brand zich, onherkenbaar vermomd, naar Kingslane nr 14.

Op hun bellen werd de deur geopend door een slordig dienstmeisje met een stuurs gezicht.

— Zijn de heren Adams en Davy te spreken? vroeg Raffles.

— Dat zou ik wel denken, zei het dienstmeisje. Een trap op, de gang rechts in, de tweede deur links.

— Met deze duidelijke aanwijzing zullen wij het wel vinden, zei Raffles.

De beide vrienden gingen de trap op, maar zij waren nog geen vier treden ver of zij hoorden dat het dienstmeisje de hoorn van het telefoontoestel nam, dat tegen een der wanden van de vestibule bevestigd was.

Raffles boog zich tot Brand over en fluisterde hem toe:

— Onze komst wordt aangekondigd.

Het volgende ogenblik zou bewijzen dat hij goed geraden had, want eensklaps gilte het dienstmeisje hen achterna:

— Wacht even heren. Ik heb iets vergeten. Gij hebt mij uw naam nog niet gezegd.

— Is dat alles? riep Raffles terug. Wij zijn de gebroeders Pinkerton, grossiers in rijwielonderdelen.

Het meisje sprak nog even vlug door de telefoon, hing de haak op en zei:

— Het is in orde. Gaat u maar naar boven.

Da beide vrienden zetten hun weg

voort, volgden de aanwijzingen van het dienstmeisje en ten slotte klopte Raffles op een deur, waarachter hij het snelle getik van een schrijfmachine had gehoord.

Een schraperige mannenstem riep aan de andere kant van de deur:

— Entrez!

Raffles en Brand traden binnen.

Zij bevonden zich nu in een tamelijk ruim vertrek, dat op alles kon lijken, behalve op het kantoor van een firma die aan im- en export doet.

Het was schraal gemeubeld, er stond slechts een miniatuur brandkastje, van een loketkast of zelfs van een gewone boekenkast viel niets te bespeuren en het personeel bestond alleen en uitsluitend uit het Griekse meisje, met wie Raffles en Brand de vorige dag op zulk een toevallige wijze hadden kennis gemaakt.

Zij zat in een hoek bij een der ramen die op een binnenplaats uitzag en had slechts even opgekeken bij het binnenkomen van de beide mannen, die zij blijkbaar in het geheel niet scheen te herkennen.

Daarna was zij weer ijverig aan het werk gegaan, het zwart gelokte hoofdje voorovergebogen, en met alle aandacht voor haar arbeid.

Voor een ander raam, ieder aan een kant van een eenvoudig bureau, zaten de beide firmanten.

Een hunner was een man van een jaar of vijftig met een bijna geheel kale schedel, een grote haviksneus, en

een gele huidskleur.

Hij droeg een bril met lichtblauwe glazen, die zijn ogen voor een deel verborgen.

Hij had een enigszins gebogen figuur en er lag op zijn gelaat een vage glimlach, die een alles behalve prettige indruk maakte.

De heer Adams, zoals later bleek, dat hij heette, had een schorre stem en scheen het meeste in te brengen te hebben, daar hij bij het volgende gesprek bijna alleen het woord voerde.

Zijn compagnon was een jaar of tien jonger.

Zijn haar en zijn snor waren blijkbaar geverfd, want de onnatuurlijke zwarte kleur stak wat al te sterk af naast zijn tanig vel.

Hij was keurig gekleed, maar Raffles had met de eerste oogopslag gezien, dat de parel welke hij in zijn das droeg, vals was.

De beide compagnons waren opgestaan en kwamen de bezoekers tegemoet, niet zonder een zweem van verbazing en zelfs van ongerustheid op hun gelaat.

— Mag ik weten met wie ik het genoeg heb? aldus begon Adams, terwijl hij zijn magere handen met een zenuwachtig gebaar over het haar wreef.

— Ik meende, dat het dienstmeisje onze naam had genoemd, zei Raffles langs zijn neus.

— Het dienstmeisje? Neen, dat is te zeggen, ja, nu ik het mij wel herinner, heeft zij uw naam genoemd. Pinkerton, niet waar?

— Om u te dienen.

Adams wreef zijn handen hoe langer hoe vlugger over elkaar, wisselde een snelle blik met zijn compagnon en wees toen de bezoekers een stoel aan.

Daarop hernam hij, terwijl hij Raffles door zijn blauwe brillleglazen aankeek.

— Gij komt voor zaken?

Raffles toonde zijn verbazing.

Adams zag dit en zei:

— Maar als het niet te onbescheiden is; hoe zijt gij eigenlijk aan ons adres gekomen?

— Op een heel eenvoudige manier,

een beursvriend heeft mij naar u verwezen.

— Wij komen niet veel op de beurs.

— Dat zei mijn vriend ook. Maar hij zei, dat hij van u gehoord had, commissonnairs, met wie op allerlei gebied goede zaken te doen zijn.

De beide firmanten hadden wederom een snelle blik gewisseld.

— Uw vriend is wel goed op de hoogte, bromde Adams nu. Gij moet weten dat wij ons nog maar zeer kort hier geïnstalleerd hebben en dat wij, eerlijk gezegd, niet wisten, dat men hier te Londen al iets van het bestaan onzer firma afwist.

— Dan vergist ge u toch, waarde heer, riep Raffles uit. Ik kan u verzekeren dat uw naam op de beurs met ere genoemd wordt.

Adams knikte met het hoofd en hij zei:

— Wees dan nu zo goed te zeggen wat wij voor u kunnen doen.

— Dat is in een paar woorden gezegd. Wij zijn grossiers in rijwiel onderdelen en komen bij u informeren of gij dezer dagen niet een grote partij daarvan uit België ontvangt. Zo ja, dan leggen wij daarop beslag. Op de gehele partij, hoe groot deze ook is.

Adams scheen even na te denken.

— Hebben we spoedig rijwielonderdelen uit België te verwachten, Davy? vroeg hij aan zijn compagnon.

Deze bladerde haastig in een register.

— Voorlopig niet, luidde het antwoord. Over een paar maanden krijgen wij een zending uit Anderlecht. Dat is alles wat ik kan vinden.

Hij kapte het register dicht en liet zich achterover in zijn stoel vallen, de handen in de zakken gestoken, als iemand die een gesprek als geëindigd beschouwt.

Raffles en Brand waren opgestaan.

Zij begrepen wel dat zij nu moeilijk langer konden blijven.

De typiste had al die tijd zelfs niet opgekeken en was rustig blijven doorwerken.

— Het spijt mij dat het nog zo lang duurt heren, zei hij, maar ik hoop van u te horen, zodra de zending er is. Gij

hebt ons adres.

Raffles nam Brand onder de arm en trok hem mee het vertrek uit.

Toen de deur reeds vijf minuten later achter hen was dichtgevallen, stond Mr. Adams nog altijd onbeweeglijk midden in het vertrek met de handen in de zakken, enigszins voorovergebogen, het hoofd schuins geheven en zag er aldus geheel en al uit als een reusachtige grote uil, die over een of ander gewichtig vraagstuk nadenkt.

Eindelijk draaide hij zich langzaam om, ging naar het tafeltje, waaraan de typiste gezeten was, keek even naar haar werk en liet toen een kort zonderling lachje horen.

— Heel goed, miss Acropolis, zei hij. Heel goed. Wij zijn tevreden over u.

— Ik hoop en zal mijn best doen, dat gij tevreden over mij blijft, mijnheer, zei het jonge meisje eenvoudig. Ik hoop méér en interessanter werk van u te krijgen, want dit is al heel gemakkelijk werk. Ik dacht eigenlijk dat het bij u veel drukker zou zijn.

— Dat zal later nog wel komen, miss, zei Adams. Wij moeten het kalm aan doen. We beginnen pas, moet gij denken.

Intussen waren Raffles en Brand de gang ten einde gegaan, maar zodra zij op het portaal waren aangekomen, fluisterde Raffles:

— Wacht hier een ogenblik, ik ben dadelijk weer terug.

Voor Brand kon vragen wat hij voornemens was, snelde Raffles onhoorbaar en vlug als een kat de trap naar de tweede en bovenste verdieping op.

Twintig tellen later was hij reeds terug.

— Wat ben je gaan doen? vroeg Brand verwonderd.

— Ik heb even een kijkje genomen op de bovenste verdieping.

— En heb je wat ontdekt?

— Ik heb ontdekt, dat er niets te ontdekken viel. De tweede verdieping is onbewoond.

De beide mannen daalden nu snel de trap naar de vestibule af, waar het dienstmeisje reeds bij de deur stond om de bezoekers uit te laten.

Zodra de twee vrienden op straat

stonden en de deur was dichtgevallen, zei Raffles:

— Een zeer merkwaardig kantoor, Charles.

— Ja, ik vind, dat het er nogal sjofel uitziet.

— Dat niet alleen, maar het kon even goed een derde klas wachtkamer van een station ergens in de provincie zijn, maar zeker niet het kantoor van een Londense im- en exportfirma die er tevens agenturen van buitenlandse huizen op na houdt.

— Maar ze beginnen pas vergeet dat niet.

— Alleen zou ik wel eens willen weten wat miss Acropolis zou hebben uitgevoerd.

— Ik geloof dat zij brieven zat over te tikken.

— Zij scheen zich tamelijk goed op haar gemak te voelen.

— Waarom ook eigenlijk niet? Toch ben ik er zeker van dat ook haar de vreemde inrichting van het kantoor moet zijn opgevallen. En haar nog meer dan ons, want zij weet hoe een kantoor er behoort uit te zien.

Plotseling wierp Raffles een blik achter zich.

— Zo, zo, mompelde hij. Wij schijnen ons te mogen verheugen in de belangstelling van de heren Adams en Davy.

— Hoe zo?

— Zij kijken ons van uit de erker na.

— Maar Edward, waarom zouden zij dat doen? riep Brand verwonderd uit.

— Omdat zij argwaan koesteren.

— Ja, dat begrijp ik, maar waarom dan toch? drong de jonge man aan.

— Dat is dunkt mij, duidelijk. Zij vragen zichzelf af hoe twee onbekenden er eigenlijk toe komen zich juist tot hen te wenden, van wie waarschijnlijk nog nooit iemand gehoord heeft.

— Maar dat is toch geen reden van wantrouwen?

— Zeker niet voor mensen wier geweten zuiver is. Maar stellig wel voor lui, die iets op hun kerfstok hebben of bezig zijn een of andere intrige op touw te zetten.

HOOFDSTUK IV

DE GESTOLEN PAPIEREN

Na het bezoek aan de firma Adams en Davy waren er omstreeks acht dagen verlopen.

Miss Acropolis had niets van zich laten horen en Brand had zich de hele zaak reeds uit het hoofd gezet.

Hij was er nu bijna zeker van dat het wantrouwen van Raffles ditmaal misplaatst was en dat de heren Adams en Davy wel wat zonderlinge, maar volkomen onschuldige zakenlui waren.

De jongeman zou echter spoedig in het ongelijk worden gesteld.

In de loop van de avond van de achtste dag kwam er een briefje, blijkbaar zeer haastig geschreven, van de Griekse typiste, dat slechts enkele woorden bevatte.

« Mylord, Nog steeds ben ik hier geheel zonder vriendinnen of kennissen. Daar ik mij uw vriendelijk aanbod herinner, waag ik het uw hulp in te roepen. Er is mij iets overkomen, dat ik u alleen onder vier ogen kan mededelen, daar ik het zelfs niet per telefoon durf te zeggen. Ik verzoek u vriendelijk mij van avond om zes uur even te willen ontvangen.

Medina Acropolis. »

Toen Raffles dit briefje gelezen had, stak hij het Brand zwijgend toe, met een eigenaardige glimlach om de lippen.

Toen Brand deze omineuze woorden gelezen had, vroeg hij:

— Wat kan dat betekenen?

— Afwachten, amice. Wij zullen het spoedig genoeg horen.

De grote pendule in de werkkamer van Lord Edward Lister, had nauwelijks haar zesde slag laten horen of er werd op de deur geklopt en Gaston trad het vertrek binnen.

— Daar is een dame die u verlangt te spreken, mylord. Haar naam is... Acra... Acri... moeilijk te onthouden, mylord; Acropolis, nu weet ik het in-
eens weer.

— Laat die dame aanstonds hier komen Gaston en verzoek mijnheer Brand eveneens hier te komen. Hij is op het ogenblik in de bibliotheek.

Gaston verwijderde zich en liet even later het jonge Griekse meisje binnen.

Haar gelaat was even bleek als op de eerste dag, toen Raffles haar leerde kennen, maar thans lag er bovendien een angstige uitdrukking op, welke Raffles er nog niet had op waargenomen.

Hij was dadelijk opgestaan en zijn bezoekster tegemoet getreden, bood hij haar een stoel aan en bleef haar zwijgend aanzien.

Gaston was weggegaan en had zacht de deur achter zich gesloten, die echter spoedig weer werd geopend door Charles Brand.

— Gij hebt mij verzocht hier te komen Edward? vroeg de jonge man.

— Ja, Charles. Ik denk dat Miss Acropolis mij iets belangrijks heeft te vertellen en het is, dunkt mij, beter dat jij er bij bent.

Hij wendde zich tot het jonge meisje en vervolgde:

— Ik heb voor mijnheer Brand geen geheimen, miss. Hij is een vertrouwde vriend, en gij kunt vrijuit spreken.

Medina Acropolis richtte het hoofd op en keek Raffles met een treurige blik aan.

— Zoals ik reeds schreef, mylord, bevind ik mij in een zeer precaire toestand. Er gebeuren dingen om mij heen die mij verontrusten en waarvan ik niets begrijp.

— Vertel het mij rustig, miss. Gij zijt hier bij vrienden, en wat wij voor u doen kunnen, dat zullen wij zeker niet nalaten.

— Dank u mylord als gij mij veroorlooft van uw vriendelijkheid gebruik te maken, laat ik dan beginnen met enkele kleine biezonderheden, die op zichzelf misschien niets betekenen, maar die in hun onderling verband en voor-

al wegens de ramp, die mij getroffen heeft, niet stilzwijgend kunnen worden voorbijgegaan.

Ik was nog geen dag op het kantoor van mijn nieuwe patroons of ik moest wel inzien, dat hun zaken van een zonderlinge aard zijn.

Er ging in het geheel niets om. Ik heb zeker in de acht dagen dat ik er gewerkt heb, geen twee brieven ontvangen, en die waren van heel geringe betekenis.

— Dat is wel wat heel weinig, niet waar?

— Het is zelfs voor een zaak die pas begint buitengewoon weinig, mylord. Op mijn kantoor te Leeds, die toch ook pas een jaar bestond, kwamen dagelijks dozijnen brieven binnen, die alle moesten worden beantwoord.

— En verder?

— Ik heb de beide firmanten in al die tijd maar zelden te zien gekregen. Als zij er waren spraken zij altijd fluis- terend met elkander of zij trokken zich terug naar een ander vertrek. Als zij niet spraken, zaten zij de krant te lezen, maar werken, in de ware zin van het woord, heb ik hen nooit zien doen. Op de eerste dag dat ik daar werkte verschenen er twee heren, grossiers in rijwielonderdelen, die zaken met hen wilden doen. Hoe die grossiers bij hen terecht kwamen, begrijp ik nu nog niet, maar in plaats van dit toeval aanstonds te benutten, lieten mijn patroons hen met een vage belofte onverrichter zake vertrekken. Ik vond het niet alleen dwaas, maar ook afschuwelijk. Het is waar, ik ben maar een vrouw, maar ik ben te lang op een kantoor geweest, om geen hart te hebben voor de zaak, waaraan ik verbonden ben.

Raffles vroeg:

— Is er van die zaak nog iets terecht gekomen?

— Neen, mylord. Tot mijn grote verwondering liet de oudste van de twee firmanten zich een vloek ontsnappen, toen de bezoekers de deur ternauwernood achter zich hadden dicht gedaan.

— Dat is zeker een heel vreemde wijze van optreden, merkte Raffles op. Wat was uw werk eigenlijk?

— Wel, ik moest de post behandelen, bladen en tijdschriften nalezen, advertenties opmaken, en voorts aanbiedingen richten tot verschillende buitenlandse firma's.

— En zijt gij al die tijd geheel alleen gebleven?

— Geheel alleen. Maar ik verzeker u, dat ik het op mijn gemak af kon. Ik heb zelfs de laatste dagen een boek mee genomen, om mij de tijd te korten. Er gingen uren voorbij, dat ik niets te doen had.

— Gij hebt zeker zeer veel offertes moeten doen aan Griekse firma's?

— Een of twee, meer niet.

— Waar was dan eigenlijk die kennis van de Griekse taal speciaal voor nodig? vroeg Raffles.

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, mylord. Dat is ook een van de eigenaardigheden, die mij getroffen hebben.

— Kwamen er veel bezoekers?

— Tweemaal is er een jongmens geweest van een jaar of twintig. Hij scheen ziek te zijn, griep of zo iets, want hij kwam beide keren met de kraag van zijn jas hoog opgeslagen. Ik heb niet veel meer van hem kunnen zien dan zijn ogen.

— Waren het donkere, diepzigende ogen? vroeg Raffles snel.

— Juist, mylord. Maar waarom vraag je dat?

— O, dat is voorlopig van minder belang, antwoordde Raffles glimlachend. Hebt gij geen enkel woord van de gesprekken kunnen opvangen, welke zij voerden?

— Neen, mylord, want zodra hij verscheen namen zij hem mee naar een andere kamer.

— Zijn er geen andere bezoekers geweest?

— Nooit.

— Kwamen er wel eens monsters met de post?

— Nooit.

Raffles wierp Brand een vragende blik toe.

— Wat dunkt je Charles? Vindt je dat niet een zonderling kantoor?

— Heel zonderling, mylord. Als dat een exportfirma is, is mijn tante een

zuster van mijn schoonzuster, die ik niet heb.

Raffles glimlachte en zei:

— Ga voort, miss Acropolis. Vertel ons nu wat u is overkomen, en wat u eigenlijk tot ons heeft gebracht.

Het meisje scheen even te aarzelen, maar antwoordde toen op vastberaden toon:

— Het is in een paar woorden te zeggen, mylord. Gisteren zijn mijn papieren gestolen.

— Uw papieren? riep Raffles verbaasd uit. Wat voor papieren dan?

— Mijn geboortebewijs, mijn paspoort, de trouwakte van mijn ouders, en...

Zij voltooide de zin niet, terwijl een blos haar wangen kleurde.

— Gij kunt gerust uitspreken, miss, zei Raffles. Ik verzeker u dat gij ons volkomen kunt vertrouwen.

— En enige brieven van mijn verloofde.

— Gij zijt dus verloofd? vroeg Raffles.

— Ja, mylord.

— Met een Engelsman?

— Neen, met een mijner landgenoten.

— Hij bevindt zich dus in Griekenland?

— Neen, te Leeds. Hij heeft daar een goede baan, en...

Weer bleef zij steken.

— Veroorloof mij de vraag, miss Acropolis, maar waarom zijt gij daar dan ook niet gebleven?

Medina Acropolis boog het hoofd, en weer vertoonde zich op haar gelaat de angstige uitdrukking, die Raffles er acht dagen geleden op het perron van het kleine station op ontdekt had.

Toen zei zij op doffe toon:

— Er waren redenen, die het beletten, mylord.

Raffles vatte haar kleine hand in de zijne en keek haar ernstig aan.

— Luister eens, miss, zei hij. Ik wilde dat ik u kon overtuigen dat gij met twee ware vrienden te doen hebt. Ik wilde dat gij ons uw gehele vertrouwen zoudt schenken. Gij zult er nooit berouw over behoeven te hebben. Als

gij mij werkelijk alles wilt mededelen, en niets achterhoudt, dan geloof ik wel u, te kunnen helpen, want gij bevindt u hier in tegenwoordigheid van een man die over buitengewoon grote hulpmiddelen beschikt, groter dan gij wellicht vermoedt.

Medina Acropolis hief het hoofd op en keek Raffles met haar heldere ogen onderzoekend aan.

Toen zei zij:

— Ja, mylord, gij hebt gelijk, ik voel nu zelf ook, dat ik u geheel moet vertrouwen. Welnu dan, ik zal u alles zo kort mogelijk mededelen, ofschoon ik niet geloof, dat zij in enig verband staan met wat mij nu is overkomen.

— Dat kon wel eens anders uitkomen, miss, hernam Raffles glimlachend. Maar voor gij met uw verhaal begint, zeg mij eerst eens wanneer gij uw papieren gemist hebt, en waar gij ze bewaard had.

— Ik had ze in mijn pension in een klein ouderwetse cassette, mylord. De cassette stond in een penantkastje, dat nooit op slot was, omdat er zich niets van waarde in bevond.

— Een ogenblik? Gij verblijft dus niet meer in het Crampton hotel?

— Al sedert vier dagen niet meer.

— Waar woont gij dan nu?

— In de King Edwardstreet No 127.

— Wie heeft u aan die woning geholpen?

— Mijn patroon Mr. Davy.

Er kwam een kortstondige flikkering in de ogen van Raffles toen hij hernam:

— Het is zeker een gemeubelde kamer?

— Ja, mylord. Mijn hospita lijkt mij een goede vriendelijke vrouw.

— Wanneer waren de papieren er nog?

— Eergisteren; dat weet ik heel best. Ik kijk anders zo goed als nooit in die cassette, maar ik had juist die dag een onweerstaanbare behoefte de brieven nog eens door te lezen die mij zo dierbaar zijn geworden. Ik deed ze allemaal weer in de cassette op één na, die ik meenam naar het kantoor, omdat er iets in stond, waarop ik mijn

verloofde nader wilde antwoorden. Gisteren wilde ik die brief weer op zijn plaats leggen, en u kunt u mijn schrik voorstellen toen ik bemerkte dat al mijn papieren verdwenen waren.

— Was het slot geforceerd?

— In het geheel niet.

— Maar hoe is die diefstal dan mogelijk?

— Ik weet slechts één oplossing, mylord. Mijn hospita vertelde, dat toen ik gisteren op het kantoor was er twee beambten van de Electricische Centrale aan de woning zijn geweest. Zij beweerden dat de electricische leidingen moesten worden nagezien van het licht, de

bellen enzovoort.

— Mankeerde daar dan iets aan?

— Dat heb ik nooit kunnen merken. Hoe het ook zij, zij verzochten mijn hospita eens naar haar zitkamer te gaan en daar te luisteren of zij de bel hoorde overgaan.

— Nu, het is dunkt mij duidelijk dat zij de daders zijn, zei Raffles. Hebt gij de diefstal bij de politie aangegeven?

— Nog niet, mylord.

— Waarom eigenlijk niet.

— Omdat... de reden zal u aanstonds wel duidelijk worden, als gij mij tot het einde hebt aangehoord.

HOOFDSTUK V

PYTHAGORAS

— Ik ben ongeveer drie maanden geleden uit Athene in Engeland gekomen. Mijn verloofde Ario Stoteles, en ik zouden in het huwelijk zijn getreden, maar er deed zich toen een gebeurtenis voor die ons noodzaakten Griekenland in allerijl te verlaten. Daar Ario een kennis had in Leeds, trokken wij daarheen, en slaagden er tamelijk spoedig in, een vrij goede betrekking te krijgen, hij op een grote machinefabriek als constructeur tekenaar, ik als typiste op een handelskantoor. Ik had de nodige routine en verdiende op een dergelijk kantoor te Athene een goed salaris.

Het meisje zweeg even en sloot de ogen als om zich die gelukkige tijd wederom te binnen te roepen.

Toen ging zij voort:

— Ik sprak mijn verloofde daar slechts in het geheim, mylord. Hij had zijn naam moeten veranderen. Waarom dat zo was, o, vraag mij niet om u dat te zeggen. Ik geloof niet dat ik het zou kunnen.

Zij bedekte haar gelaat met haar bevende handen en zat daar zwijgend met gebogen hoofd.

Raffles wachtte rustig af, tot ze zich zou hersteld hebben.

Eindelijk richtte Medina Acropolis

zich weer op en ging met zachte stem voort:

— Later zal Ario zeker gerechtvaardigd worden maar voor het ogenblik mochten en konden wij elkander niet anders dan in het geheim spreken. Geruime tijd ging alles goed, maar eens op een dag, nu ongeveer een maand of iets korter geleden, werd ik bij mijn patroon op het kantoor geroepen. Dadelijk zag ik aan zijn gelaat dat er iets ernstigs gebeurd was. Hij had een brief in de hand en keek mij streng aan. Toen zei hij: «Miss Acropolis ik verneem, dat uw levenswandel niet zo is als ik dat verlang van mijn personeel. Ik hoop dat gij mij begrijpt, zonder dat ik hier verder op inga. Zodra ik weer iets dergelijks van u hoor, zou ik genoodzaakt zijn u te ontslaan». Gij kunt u voorstellen hoe diep mij die woorden troffen. Ik antwoordde echter met geen woord en verliet het vertrek.

Medina had haar zakdoek te voorschijn gehaald en droogde haar betrande ogen.

— Het zou echter nog erger worden, ging zij voort. Twee dagen later moest ik wederom in het privé-kantoor van mijn patroon komen. Naast hem, stonden de kassier en de hoofdboekhouder.

Een duister voorgevoel van iets vreselijks greep mij aan. Ik zal het niet te lang maken, mylord, ik werd van diefstal beschuldigd.

Het was maar een gering bedrag, nog niet eens een pond sterling, die men in mijn lessenaar had gevonden en dat uit de postzegel kas vermist werd. Ik werd op staande voet ontslagen en zelfs dreigde de patroon, de zaak bij de politie aan te geven. Dat is, gelukkig, niet gebeurd, omdat een mij onbekend persoon mijn voorspraak is geweest.

— Dat is merkwaardig, zei Raffles, maar ga voort, men heeft u dus verder niet lastig gevallen?

— Neen, mylord. Ik hield uit al mijn macht mijn onschuld vol, maar bijna had ik daar alles mee bedorven, want de patroon geloofde mij niet.

— De schijn was ook tegen u, Miss Acropolis, vergeet dat niet, zei Raffles.

— Dat weet ik mylord. Maar ik zweer u bij alles wat mij heilig is, dat ik volkomen onschuldig was.

— Ik geloof u onvoorwaardelijk, zei Raffles eenvoudig.

En daarop kwam toen zeker die brief die u naar Londen riep?

— Juist, mylord, de dag daarop.

— Had uw verloofde er niets op tegen dat gij alleen naar Londen zoudt gaan?

— In het eerst verzette hij er zich heftig tegen. Ik maakte hem echter duidelijk, dat ik zulk een mooi aanbod, dat juist op tijd kwam, niet mocht afwijzen. Wij hadden een klein sommetje gespaard en nu konden wij des te eerder trouwen.

Raffles knikte met het hoofd en zei:

— 't Is voor mij een uitgemaakte zaak dat hier iets achter steekt. Gij komt in Leeds met uw verloofde, krijgt daar vrij spoedig een betrekking en vervult uw werk naar behoren. Eensklaps beticht men u achtereenvolgens van twee laakbare daden, die gij niet hebt bedreven. Een geheimzinnige personage is uw voorspraak. Hij houdt de politie buiten spel, maar kan u niet voor ontslag vrijwaren. Nauwelijks een dag later krijgt gij een aanbieding om naar Londen te

komen. Men betaalt u een hoog salaris voor doodeenvoudig werk, en dat werk doet gij op een allerszonderlingst kantoor. Als gij daar acht dagen zogenaamd gewerkt heb, worden uw papieren gestolen, op een geheimzinnige wijze. Wij zullen het er wel over eens zijn dat er een methode zit achter deze reeks van gebeurtenissen.

Miss Acropolis, zo ging hij voort, ik ben u dankbaar voor het vertrouwen dat gij in mij gesteld hebt. Ik zal alles doen wat in mijn vermogen is om dit raadsel op te lossen. Maar gij zoudt mij mijn taak zeer vergemakkelijken, als gij mij geheel en al in uw vertrouwen zoudt willen nemen en ons zoudt willen mededelen, wat er in Griekenland gebeurd is, dat u zo plotseling uit dat land heeft verjaagd.

Het jonge meisje scheen in tweestrijd heen en weer geslingerd te worden.

Zij zuchtte en zei:

— Mylord, het is niet alleen mijn geheim.

— Ik begrijp u, hernam Raffles op vriendelijke toon, en toch herhaal ik: Alleen door mij volkomen te vertrouwen kan ik deze zaak misschien tot opheldering brengen.

Medina Acropolis scheen zich nog even te bedenken en zei toen, terwijl zij Raffles beide handen toestak:

— Welnu dan, ik zal u alles toevertrouwen. Welk belang zoudt gij er ook bij hebben om een eenvoudig meisje als ik ben te benadelen. Luister, mylord, dan zal ik u in enkele woorden vertellen wat er is voorgevallen.

Ik heb u gezegd dat Ario en ik nog slechts enkele maanden geleden te Athene woonden. Wij waren zo gelukkig als twee jonge lieden maar zijn kunnen, die binnenkort in het huwelijk hopen te treden. Ik was een wees, en ook de vader van Ario is reeds geruime tijd geleden in de eerste wereldoorlog gevallen. Maar ons geluk zou, helaas, niet lang duren. Het noodlot wilde, dat een rijk man, gehuwd en vader van twee kinderen, zijn oog op mij had laten vallen. Ik deed alles wat in mijn macht was, om het voor Ario verborgen te houden, maar

niettemin kwam hij er achter. Ik weet niet wie hem op de hoogte bracht, maar op een avond kreeg hij niet ver van mijn woning, waarheen hij zich juist wilde begeven, een hevige twist met de man, van wie ik zoëven sprak. Het bleef niet bij een woordenwisseling; er volgden handtastelijkheden en toen Ario ineens een revolver in de handen zag van zijn tegenstander, werd hij zó woedend, dat hij hem wurgde.

Het jonge meisje zweeg even en begroef het gelaat in de handen.

Haar stem had een hese klank toen zij vervolgde:

— Ario kwam direct naar mij toe, om mij te vertellen wat er gebeurd was.

— Zijt gij die zelfde nacht vertrokken?

— Ja, nadat Ario afscheid had genomen van zijn moeder. Wij bespraken het geval uitvoerig en waren het er over eens, dat het er lelijk uitzag.

Ario zou niet kunnen bewijzen, dat hij eigenlijk uit zelfverdediging had gehandeld en zat in doodsangst dat hij wegens moord of doodslag zou worden gearresteerd. Hij besloot naar het buitenland te vluchten maar ik wilde hem niet alléén laten gaan, en ging met hem mee.

— Hoe heet die gedode Griek?

— Pietro Agoras.

Raffles keek Brand vragend aan.

— Herinnert jij je soms iets van die kwestie amice?

De jonge man ging met zijn geheugen te rade en antwoordde na een poos:

— Ik kan mij de naam niet herinneren. Hoe lang moet dat geleden zijn, Miss Acropolis?

— Iets langer dan drie maanden.

— Was die Agoras een bekende persoonlijkheid?

— Iedereen kende hem, want hij was schatrijk en bekleedde een zeer aanzienlijke post.

— Een staatsfunctie?

— Ja, hij was, geloof ik, in diplomatieke dienst. Men noemde hem wel eens schertsenderwijze Pythagoras.

Charles Brand krabde zich achter de oren.

— Lord Aberdeen kan het getuigen,

dat ik de dagbladen van begin tot eind zeer nauwkeurig pleeg door te lezen, Miss Acropolis, maar ik kan mij niet herinneren iets van dit geval te hebben gelezen. Meestal worden dergelijke voorvallen vooral door de correspondenten van de volksbladen naar Engeland gezeind. Ik wil daarmee echter niet zeggen dat de mogelijkheid is uitgesloten, dat ik het berichtje over het hoofd heb gezien.

— Vertel mij eens, Miss Acropolis hernam Raffles, die in gedachten verzonken had gestaan, waarom was uw verloofde zo bang, dat hij gearresteerd zou worden? Er waren immers geen getuigen bij geweest.

— Ja, mylord, er waren er wel enige mensen op een afstand getuige geweest van het handgemeen. Zij hadden Ario herkend en vonden later het lijk van Pietro Agoras.

Het waren collegas van het kantoor van Ario.

— Aha, nu begrijp ik het. Hoe zijt gij uit Kreta weggekomen?

— Met de boot naar Alexandrië en vandaar per vliegtuig naar Rome, mylord. Vandaar gingen wij per K. L. M. naar Schiphol en toen verder naar Engeland. Toen waren onze spaarduiten schoon op.

— Gelukkigerwijze hebt u beiden in Leeds spoedig een vrij goede betrekking gevonden. En daar is die reeks eigenaardige avonturen begonnen, die hier te Londen moest eindigen met de diefstal van uw papieren.

Het jonge meisje knikte zwijgend.

— En hebt gij mij nu werkelijk alles verteld, miss? vroeg Raffles, terwijl hij Medina Acropolis doordringend aanzag.

— Alles, mylord, antwoordde het jonge Griekse meisje, dat bezweer ik u.

— Laat mij u dan zeggen, miss, hernam Raffles op ernstige toon, dat gij, als ik mij niet bedrieg, het slachtoffer zijt van een schandelijke en misdadige intrige, die ik tot iedere prijs wil doorgronden. Ik heb talrijke vrienden, die mij zullen helpen dit raadsel op te lossen.

HOOFDSTUK VI

DE TWEE PUNTEN IN LEEDS

Enkele minuten later was het jonge meisje vertrokken, veel gelukkiger dan zij gekomen was met de overtuiging dat Lord William Aberdeen al zijn invloed zou aanwenden om het raadsel tot oplossing te brengen, dat thans haar leven verduisterde.

Raffles had haar beloofd haar aanstonds op de hoogte te zullen brengen als hij iets mocht hebben ontdekt, en haar aangeraden, voorlopig de politie niet op de hoogte te brengen van de diefstal der papieren.

Zodra Raffles haar uitgeleide had gedaan tot de voordeur, waarvoor de auto met Henderson aan het stuurwiel reeds geparkeerd stond, zei hij tot Brand, na zijn horloge te hebben geraadpleegd:

— Over een uur gaat er een trein naar Leeds, Charles die moeten wij zien te halen. Wij zijn er dan vannacht om twee uur.

— Wat wil je daar gaan doen?

— Ik wil Ario Stoteles spreken. En hem waarschuwen.

— Waarschuwen? herhaalde Brand. Waarvoor?

— Voor zijn vijanden.

— Zou hij dan vijanden in Engeland hebben? vroeg Brand.

— Ja zeker, net als dat meisje. Maar bij hem is het misschien nog wel erger, wellicht loopt zijn leven zelfs gevaar.

— Zou je dat denken? Bedoel je Adams en Davy?

— Precies. Ik vertrouw die kerels voor geen halve duit. Die hebben plannen die ik nu nog niet kan doorgronden. Zij hebben Medina Acropolis voor iets nodig, maar voor wat, weet ik niet. Eerst dat Grieks kennen, van welke kennis zij geen gebruik maken. Dan dat veel te hoge salaris. Of denk je soms, dat dat alles om haar bestwil gebeurt?

— Dat natuurlijk niet, maar...

— Beste Charles, er valt niet aan te twifelen of die twee kerels hebben die zaak op touw gezet met geen ander doel

dan het jonge meisje in hun onmiddellijke nabijheid en voortdurend onder hun ogen te hebben. Waarom? Natuurlijk omdat zij hun op een of andere wijze voordeel kan opleveren. De vraag is nu maar welke manier? Als wij dat wisten, waren wij een grote stap verder. Het staat in ieder geval vast, dat Adams en Davy er heel wat voor over hebben gehad haar in hun dienst te krijgen. Zij zijn zelfs zo ver gegaan, dat zij haar op een schandelijke wijze bij haar werkgever te Leeds belasterd hebben.

Zij beweert dat zij niets afweet van die postzegelgeschiedenis, noch aan de andere dingen die haar in de schoenen worden geschoven. Nu, als zij het niet gedaan heeft, dan is het, dunkt mij duidelijk, dat er geknoeid is.

— Dat ben ik met je eens.

— Maar wij verpraten onze tijd, amice; wij moeten op weg. Miss Acropolis heeft mij het adres van haar verloofde opgegeven.

— Je gaat hem toch niet midden in de nacht uit zijn bed halen?

— Dat doe ik wel. Er is grote haast bij de zaak?

— Amice, bedenk toch eens. Zij hebben haar papieren gestolen.

— Maar wat kunnen zij daar dan mee doen? riep Brand uit.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder en antwoordde:

— Op die vraag zal je je zelf spoedig antwoord kunnen geven. Charles. Laat ik je nu maar vast zeggen, dat ze er zeker niet veel goeds zullen mee doen.

Onder dit korte gesprek hadden de beide vrienden zich naar hun respectieve slaapkamers begeven, om daar vlug hun handvaliezen te pakken.

Zij wachtten niet op de terugkomst van Henderson maar riepen een taxi aan, en lieten zich naar het station brengen, waar zij juist bijtijds kwa-

men voor de laatste trein naar Leeds.

In de D-wagen, die eerste en tweede klas coupés bevatten, was het niet zeer vol.

In een eerste klas coupé zaten zij geheel alleen.

Toen de trein Londen reeds achter zich had, stond Raffles op, teneinde de andere compartimenten te verkennen.

Hij keerde spoedig weer terug, met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

— Wat is er? vroeg Brand zacht, die in de gelaatstreken van zijn vriend als in een open boek kon lezen.

— Er zit een kennis van ons in de trein, antwoordde Raffles op even zachte toon.

— Een kennis? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, dat jongmens met zijn diepliggende ogen, die wij die bewuste avond uit het huis van Adams en Davy hebben zien komen, en dat ook Miss Acropolis daar enige malen gezien heeft.

— Dat is toevallig, riep Brand uit.

— Heeft hij je gezien?

— Gelukkig niet, want ik zal zo vrij zijn eens na te gaan waar die jonge man met zijn diepliggende ogen en zijn wit gezicht zijn tenten heeft opgeslagen.

Intussen denderde de sneltrein met onverminderde vaart door de nacht.

Raffles, die wist dat slechts aan twee stations zou worden gestopt, alvorens Leeds te bereiken, besloot op zijn qui vive te zijn.

Even voor dat de trein in deze stations zou stoppen, ging Raffles tersluiks een blik slaan in de coupé tweede klasse, waarin de onbekende jongeman gezeten was.

Maar telkenmale zag hij, dat deze stil bleef zitten, verdiept in de lectuur van een tijdschrift.

Zodra de trein het station van Leeds binnenreed, namen Raffles en Charles hun valies uit het rek, maar bleven in de coupé staan, waar zij de reizigers haastig in de smalle gang voorbij konden zien schuiven.

Onder hen bevond zich ook de bewuste jonge man.

Aanstands volgden Raffles en Brand hem op de voet.

Het drietal passeerde bijna gelijktijdig het tourniquet, maar de jongeman had nog geen oogenblik omgekeken, en liep met haastige stappen voort.

Hij nam geen taxi, waaruit mocht worden afgeleid, dat hij tamelijk dicht bij het station woonde.

Dat bleek ook zo te zijn, want nauwelijks hadden Raffles en Brand hem enige straten gevolgd, of zij zagen hem blijven staan, en hoorden duidelijk het gerammel van een sleutelbos.

De twee vrienden liepen kalm voort. De jongeman had niet omgekeken, en stak nu de sleutel in het slot van zijn huisdeur.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

De beide vrienden prentten zich het huisnummer goed in het geheugen en overtuigden zich op de hoek van de volgende dwarsstraat van de naam der straat, waar de prooi woonde, die zij zo ijverig achtervolgd hadden.

Raffles wreef zich de handen.

— Ziezo, zei Raffles, dat is punt één, nu punt twee en naar Stoteles.

Juist reed er een taxi voorbij, en Raffles wenkte de chauffeur. Toen de wagen stopte vroeg hij:

— Is de Dickenslaan hier ver vandaan?

— Een half uur te voet, mijnheer.

— Breng ons daar dan spoedig heen. No 27.

Reeds vijf minuten later stopte de chauffeur voor het opgegeven adres.

— De chauffeurs halve uurtjes schijnen juist het tegenovergestelde te zijn van de beroemde boerenkwartiertjes, merkte Raffles laconiek op, terwijl hij uitstapte. Ik geloof dat wij het in tien minuten hadden kunnen lopen.

Hij rekende af met de chauffeur en zond de man weg.

De twee vrienden stonden nu voor een tamelijk groot huis.

Voor het raam naast de deur was een karton opgehangen met de woorden: « Gemeubileerde kamers te huur ».

Raffles belde aan.

Hij moest dit echter nog drie malen

doen, voor er in de huisdeur een klein luikje werd geopend, waarachter een slaapdrongen hoofd verscheen, geen zeer vriendelijke uitdrukking op het gezicht.

Een knorrige stem vroeg:

— Wat moet dit brandgelui betekenen in het holst van de nacht?

— Wij komen iemand een bezoek brengen, meneer, zei Raffles kalm.

— Om drie uur in de nacht?

Niks hoor. Dit is geen bezoek voor fatsoenlijke mensen. Kom morgen nog maar eens terug.

Reeds wilde de man het luikje dicht doen, maar halverwege staakte hij deze beweging.

Zijn ogen bleven gevestigd op een gouden muntstuk, dat aan de andere kant van de deur omhoog werd gestoken.

Het was een halve sovereign, welke Raffles uit zijn vestzak had opgediept en thans tussen beide vingerspitsen omhoog hield.

— Wat dunkt u van dit aardige geldstukje?

Het luikje ging dicht en de deur open. Een vlezige hand schoot naar voren en sloot zich als een van die vleeseten-

de planten, die men in een aquarium kan bewonderen.

— Wat wilt gij eigenlijk weten? vroeg de vleesetende plant.

— Woont hier een Griekse, jongeman, Ario Stoteles geheten.

— Ja mijnheer.

— Is hij op het ogenblik thuis?

— Ja zeker, maar hij ligt natuurlijk in zijn bed.

— Ga hem dan aanstonds wekken.

— Dat meent gij toch zeker niet?

— Ik meen het, integendeel, in volle ernst.

— Nu, dan moet gij zeker een goede vriend van mijnheer Aristoteles zijn, dat gij hem midden in de nacht komt lastig yallen.

— Hij heeft zelfs mijn naam nooit gehoord.

— Wat? riep de portier verschrikt uit. En denkt gij dan werkelijk dat hij u te woord zal staan?

— Ik ben er zeker van als gij slechts de naam Medina Acropolis noemt, en Mr. Aristoteles, zoals gij hem noemt zegt, dat wij hem uit haar naam moeten spreken over een hoogst gewichtige zaak die geen uitstel kan dulden.

HOOFDSTUK VII

EEN NACHTELIJK GESPREK

De voordeur werd nog wijder geopend en de beide bezoekers gingen naar binnen.

De portier verzocht hen plaats te nemen op een gangbank, draaide daarna het elektrische licht op en ging de trap op.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en kwam veel vlugger terug dan hij was gegaan.

— Mijnheer Aristoteles verzoekt u onmiddellijk boven te willen komen, heren. Wees zo goed mij te volgen.

Raffles en Brand stonden op en volgden de portier tot zij de derde verdieping bereikt hadden.

Daar klopte de man op een deur, die aanstonds geopend werd door een jon-

geman met een donker uiterlijk, die blijkbaar in allerhaast enige kledingstukken over zijn pyjama had aangeschoten.

Hij nam Raffles en Brand beurte- lings scherp op en zei toen in goed Engels, maar met een buitenlands accent:

— Ik vermoed dat gij mij een belangrijke tijding hebt mede te delen, heren, anders zoudt gij mij natuurlijk op deze tijd niet zijn komen bezoeken. Kom binnen als ik u verzoeken mag.

De beide bezoekers traden binnen en enkele ogenblikken heerste er stilzwijgen in het vertrek.

De donkere ogen van de jonge Griek waren vol spanning op het gelaat van

Raffles gevestigd, terwijl hij zijn bezoekers een stoel wees.

— Ik heb er in toegestemd, zei hij, u te ontvangen, omdat de portier mij de naam noemde van iemand die mij dierbaar is. Ik hoop dat haar niets overkomen is? Zij heeft toch geen ongeluk gekregen.

— Miss Acropolis is volkomen gezond, mijnheer, zei Raffles op geruststellende toon, maar er is echter iets anders gebeurd. Men heeft haar gisteren haar papieren ontstolen, die haar identiteit moeten vaststellen.

Ario Stoteles slaakte een kreet van schrik.

— Haar identiteitspapieren? Maar met welk doel zou men dat hebben gedaan?

— Daarover kan ik u nog niet inlichten, antwoordde Raffles. Maar sta mij toe, dat ik mij en mijn vriend eerst aan u voorstel. Ik ben Lord William Aberdeen uit Londen en dit is mijn vriend en medewerker, Charles Brand. Door een toeval leerden wij Miss Acropolis kennen, toen zij uit deze stad te Londen aan een verkeerd station was uitgestapt.

De jonge man was opgesprongen en kwam met uitgestoken handen op Raffles toe.

— Gij behoeft niets meer te zeggen, mylord. Ik weet alles. Medina heeft liet mij onmiddellijk geschreven.

— Gij zijt dus op de hoogte van wat er te Londen gebeurd is?

— Ja, mylord, dat ben ik, dat wil niets.

— Misschien is haar brief, waarin zij u dat mededeelt, wel onderweg, hernam Raffles. Welnu mijnheer Stoteles, als gij dat alles weet dan kan ik kort zijn.

En nu deelde Raffles de jonge Griek het verloop der gebeurtenissen mee en zijn kwade vermoedens.

— Van uw standpunt heb ik de zaak nog nooit beschouwd, mylord, zei Stoteles, toen Raffles uitgesproken was. En toch, zoals gij het vertelt, moet er inderdaad iets tegen ons, of tenminste tegen Medina in het schild worden gevoerd. Maar wat kan dat zijn? Ik ben mij volstrekt niet bewust dat zij vijan-

den heeft. Wie zou haar nadeel willen berokkenen?

— Dat moeten wij onderzoeken, mijnheer Stoteles, ofschoon ik meen het wel te kunnen raden. Wij moeten echter zekerheid hebben. Wilt gij mij helpen bij dat onderzoek?

— Vraagt gij dat nog, mylord? Natuurlijk kunt gij over mij beschikken.

— Laat ik u dan, om te beginnen zeggen, dat uw verloofde mij, op mijn eigen aandringen, geheel en al in haar vertrouwen heeft genomen, met andere woorden: dat ik alles van u weet. Gij begrijpt mij goed? Alles.

De jonge Griek was op het horen van deze woorden verbleekt.

Zijn stem had een doffe klank toen hij vroeg:

— Ook dat van Pietro Agoras?

— Ook dat.

De jongeman hief het hoofd op en zei met verstikte stem:

— Als de politie mijn verblijf zou ontdekken, mylord, dan zou ik verloren zijn.

— Wie heeft u dat gezegd?

— Een kennis van mij.

— Te Athene?

— Neen hier te Leeds.

— Dan heeft die man onwaarheid gesproken, of hij kent de wetten van zijn eigen land niet. Engeland heeft geen uitleveringstractaat met uw vaderland.

— Maar waarom zou hij mij bedrogen hebben? vroeg nu Stoteles.

— Misschien wel omdat hij in het komplot betrokken is. Waar hebt gij kennis gemaakt met die man?

— In een Italiaanse trattoria, dicht bij mijn kantoor.

— Zijt gij daar vroeger wel eens met Miss Acropolis gekomen?

— Enkele malen. Men kon daar Griekse wijn krijgen, die ons aan ons geliefd vaderland herinnerde.

Raffles stond even na te denken, en riep toen uit:

— Het staat voor mij vast, dat wij hier met een schandelijk komplot te doen hebben, maar ik zal niet rusten voor ik deze duistere zaak heb opgehelderd.

Hij nam zijn hoed en zei, na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen:

— Mijnheer Stoteles wij mogen u niet langer van uw nachtrust beroven en wij zelven hebben ook wat slaap nodig. Morgen breekt er wellicht een drukke dag voor ons aan.

Ik laat u echter niet in de steek.

— Nog eens, mylord, gij kunt te allen tijde over mij beschikken. Van slaap zal voor mij wel geen sprake meer zijn.

— Gij moet u niet al te ongerust maken, zei Raffles, want ik geloof u de stellige verzekering te kunnen geven dat Miss Medina voorlopig geen persoonlijk gevaar dreigt. En bovendien, wij beiden waken over haar.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Ik sprak daar over persoonlijk gevaar, zei hij. Zijt gij zelfs hier te Leeds altijd met rust gelaten?

— Ik ben twee maal des nachts in een ruzie betrokken geworden en eens ben ik door een onbekend individu aangerand. Gelukkig had ik alle drie de keren een wapen bij de hand om mij te kunnen redden.

— Dat bewijst mijn vermoedens, riep Raffles uit. Het is natuurlijk voor u alles behalve aangenaam geweest dat men u heeft willen aanranden, maar het feit zelf bevestigt volkomen mijn vermoedens. En nu nog één vraag: Zoudt gij morgenochtend omstreeks half acht naar de Elisabethstreet willen komen?

— De Elisabethstreet? herhaalde de jonge man verbaasd. Wat moet ik daar doen?

— O, het is heel eenvoudig. Wij zullen daar dan ook zijn; het betreft voorlopig een onschuldige zaak. Gij moet weten, dat wij in de nachttrein een jongeman hebben aangetroffen, die ons uiterst verdacht voorkwam, omdat hij in betrekking schijnt te staan met die geheimzinnige firma Adams en Davy. De jongeman stapte hier in deze stad uit. Wij zijn hem gevolgd en hebben hem in een huis in de Elisabethstreet zien binnegaan. Ik wil weten wat dat jongmens te Leeds uitvoert.

— De Elisabethstreet... mompelde de jonge Griek voor de derde maal voor zich heen.

Plotseling hief hij het hoofd op en vroeg:

— Hoe zag hij er uit?

— Klein, tenger, met een bleek smal gelaat en onrustige ogen, die diep in de kassen liggen.

De jonge Griek slaakte een kreet.

— Ik geloof dat ik hem ken.

— Wie is het? vroeg Raffles.

— Solon Theotakis. Dezelfde die mij verteld heeft, dat men voor moord of doodslag wordt uitgeleverd.

— Hebt gij hem dan die geschiedenis verteld? vroeg Raffles verschrikt.

— Neen mylord; ik zal wel oppassen. Ik heb mijn vraag natuurlijk in het algemeen gesteld.

Brand merkte in de ogen van zijn vriend dezelfde schittering op die er steeds in te vinden was als Raffles een of andere belangrijke ontdekking had gedaan.

— Wat is het beroep van die Solon Theotakis?

— Hij is klerk bij een notaris.

— Woont hij hier te Leeds?

— Ja mylord.

— Ging hij vaak naar Londen?

— Ik weet niet of hij daar ooit een voet heeft gezet.

— Kent gij de naam en het adres van de notaris bij wie hij in dienst is?

— Jawel, mylord.

— Dan behoeven wij dus geen moeite te doen het jongemens morgenochtend te volgen. Ik geloof dat hij een belangrijk aandeel in deze geschiedenis heeft, of heeft gehad.

Hij zweeg even en vroeg toen:

— Weet gij een goed hotel in de buurt?

— In de Miltonstreet, mylord, om de hoek, geen twee minuten hier van daan. Ik zou u natuurlijk wel verzoeken mijn gasten te zijn voor deze nacht, maar ik beschik tot mijn leed niet over een logeerkamer.

— Wij zouden ook niet gaarne van uw gastvrijheid misbruik maken, mijnheer Stoteles. Wij spreken dus af dat wij u morgenochtend om half acht ko-

men halen. De stad Leeds is niet zo biezonder groot en de klerken op een notariskantoor behoeven in ons land nooit voor negen uur of half tien aanwezig te zijn. Wij zouden u deze moeite niet berokkenen als het niet absoluut

nodig was de identiteit vast te stellen van de jongeman, anders zou het tot niets dienen hem te volgen. En morgen hopen wij u goede berichten te kunnen geven, mijnheer Stoteles.

HOOFDSTUK VIII

AAN HET VINKENTOUW

Raffles en Brand namen afscheid van de jonge Griek, en daalden de trap af.

In de kleine vestibule troffen zij de portier, die op de bank zat te knikkebollen.

Raffles maakte de man wakker; deze liep naar de deur en opende het nachtslot met zijn sleutel.

Het volgend ogenblik stonden de twee vrienden weer op straat.

De jongeman wierp een blik op het gelaat van zijn vriend.

— Ik geloof dat je iets ontdekt hebt, Edward? vroeg Brand lachend. Heb je het raadsel opgelost?

— Nog niet, maar ik geloof dat het niet veel scheelt.

— Ik moet tot mijn schande bekenen, dat ik er nog niet veel van begriep, zei Brand.

— Maar amice, heeft het feit dat die zogenaamde vriend of kennis bij een notaris werkt je dan niets geleerd?

— Wat zou het mij kunnen leren? vroeg Brand onnozel.

Raffles haalde enigszins ongeduldig de schouders op.

— Vertel mij eens, Charles wat zijn zoal de bezigheden van een notaris.

— De bezigheden? kwam Brand verbouwereerd. Wel, hij houdt geldswaardige stukken onder zijn berusting, enzovoort; hij bewaart familiepapieren, hij treedt als boedelredderaar op en regelt nalatenschappen.....

— Stop maar, riep Raffles uit, verder behoef je niet te gaan. Ik vestig vooral je aandacht op het laatst genoemde; de rest kan mij minder schelen.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Begin je nu enig licht te zien? vroeg Raffles.

— De waarheid is... stamelde Brand.

— De waarheid is dat je er nog steeds niets van snapt, merkte Raffles lachend op. Nu, hier zijn wij aan het hotel; je zult over een paar uur wel helderder kunnen denken.

De beide vrienden stonden voor een groot hotel, waarvan nog enige vensters verlicht waren, blijkbaar behorende bij het verblijf van de nachtportier.

De stad Leeds is een druk spoorwegkruispunt, en daar er de ganse nacht treinen aankomen, blijven de meeste hotels ook dag en nacht open.

In de ruime vestibule werden de beide reizigers ontvangen door een paar slaperige kelners, en door de portier.

— Hebt gij nog een paar goede kamers vrij? vroeg Raffles.

— Op de derde verdieping, mijnheer? Is dat goed?

— Dat doet er niet toe, mits de bedden goed zijn.

— Het zijn twee uitstekende kamers met dito bedden, mijnheer. Hier is het vreemdelingenregister. Wees zo goed uw naam in te schrijven.

Raffles schreef de naam Lord William Aberdeen en Charles Brand in het register en aanstonds was het personeel zeer gedienschtig voor hen.

— Voor ik ga slapen, één vraag: Is het telegraafkantoor hier in de buurt?

— Jawel, mylord. Maar gij kunt uw telegrammen hier opgeven. Wij zullen ze telefonisch doorgeven, zei de portier.

— Zoveel te beter, merkte Raffles

op. Ga daar maar even zitten met vulpen en blocnoot. Ik heb een dringend telegram te verzenden. Gij kunt mijn vriend wel vast de kamers wijzen.

Terwijl twee kelners de bagage in de lift zetten schreef de nachtportier op, hetgeen Raffles dicteerde.

— Wanneer kan er antwoord op zijn? vroeg Raffles, na het laatste woordje: stop.

— Over een uur of vijf, mylord, antwoordde de portier, na een blik op de klok te hebben geworpen.

— Mocht het soms eerder komen, breng mij dan het telegram onmiddellijk, tenminste wanneer ik dan nog niet weg ben.

Raffles verliet het vertrek en zocht op zijn beurt zijn slaapkamer op, naast die van Brand gelegen, die er met een tussendeur mee verbonden was.

— Hoe laat wenst mylord gewekt te worden? vroeg de kelner, die hem de weg gewezen had.

— Om zeven uur uiterlijk.

De kelner boog het hoofd en verdween.

Geen kwartier later bewees de regelde ademhaling van Raffles dat de vermoedenissen van de dag zich deden gevoelen.

Wat Brand betreft, deze worstelde nog geruime tijd met het probleem dat hem bezig hield, en trachtte vruchteloos enig verband te leggen tussen het jonge Griekse meisje, de jongeman met het bleke gelaat, een notaris, een Italiaanse trattoria, en drie nachtelijke overvallen.

* * *

De volgende ochtend was Raffles reeds wakker, nog vóór de kelner op zijn deur was komen kloppen.

— Is het antwoord op mijn telegram al ontvangen? riep Raffles door de gesloten deur.

— Ik heb het bij mij, mylord.

— Schuif het dan maar onder de deur.

Het volgende ogenblik schoot het welbekende gele vierkantje van een telegram over het tapijt naar binnen.

Raffles raapte het op en opende het haastig.

Een glans van voldoening spreidde zich over zijn gelaat uit.

— Ik dacht het al half en half, mompelde hij.

Hij ging Brand wekken en de twee vrienden kleedden zich haastig aan.

Zij gebruikten vlug het ontbijt, dat in de grote eetzaal was klaar gezet en begaven zich toen direct naar de woning van Ario Stoteles.

De jongeman was reeds gekleed en had ook ontbeten.

Zijn gelaat was enigszins bleek en het was aan hem te zien, dat hij weinig had geslapen.

— Gij hebt, geloof ik, geen goede nachtrust gehad, mijnheer Stoteles? vroeg Raffles, nadat de mannen elkan-der gegroet hadden.

— Ik moet eerlijk bekennen dat ik niet veel geslapen heb, mylord, antwoordde de jongeman.

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Dat is u aan te zien, zei hij, maar ik geloof, dat ik er voor kan zorgen, dat gij vannacht heel wat beter zult slapen.

De jonge Griek wierp zijn bezoeker een vragende blik toe.

Raffles haalde het telegram uit zijn binnenzak en tikte er enige malen met zijn wijsvinger op.

— Ik geloof, dat ik hier een goede medicijn bij mij heb, zei hij opgewekt.

— Wat hebt gij daar dan mylord? vroeg Stoteles. Een telegram, naar ik zie?

— Precies, een telegram.

— Van Medina? riep de jonge Griek uit.

— Neen, dat niet. Het telegram is afkomstig uit Athene.

— Wie is de afzender?

— De hoofdcommissaris van politie. Ik had hem getelegrafeerd en dit is het antwoord. Gij behoeft volstrekt niet te schrikken, want daar is geen reden voor. Ik zal u niet langer in onzekerheid laten. Gij hebt altijd gemeend, niet waar? dat gij die Pietro Agoras gedood hebt?

— Dat heeft men mij tot twee maal toe gezegd.

— Dan heeft men tot tweemaal toe

onwaarheid gesproken, want Pietro Agoras leeft. De wond welke gij hem hebt toegebracht bleek niet levensgevaarlijk, en na ruim een week in het ziekenhuis te hebben gelegen, werd hij zo goed als geheel hersteld ontslagen.

De jonge Griek tastte naar zijn hoofd en liet zich met een zucht op een stoel neervallen.

— Maar waarom heeft men mij dan toch die leugens verteld? mompelde hij.

— Dat zal weldra blijken, antwoordde Raffles op ernstige toon. Ik heb er steeds aan getwijfeld of die Griek wel dood was en daarom zond ik nog vannacht een telegram aan de hoofdcommissaris van politie te Athene. Het antwoord heb ik u zoëven medegedeeld.

Stoteles sprong overeind en greep Raffles bij de hand.

— Mylord, er geschieden hier dingen, die mijn begrip te boven gaan. Ik reken op uw hulp, om mij hier uit te helpen.

— Daarvoor ben ik immers hier gekomen, waarde vriend, zei Raffles glimlachend.

— Wat wilt gij dat ik doe, mylord?

— Om te beginnen met ons mee-gaan. Wij zullen ons verdekt opstellen in de buurt van het huis van Solon Theotakis, en wachten tot hij er uit komt. Gij moet u echter zorgvuldig verborgen houden, want als hij u zou zien, zouden wij alles bederven.

— Dat zal heel gemakkelijk gaan, riep Ario uit. Schuin tegenover zijn woning bevindt zich een groot restaurant, dat behalve aan de Elisabethstraat ook een uitgang heeft in een zijstraat, daar het op een hoek gelegen is.

— Het kon niet beter, riep Raffles uit. Laten wij dan maar aanstonds op weg gaan.

Stoteles greep zijn hoed en riep uit:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer; ik zal geen rust of duur hebben, voor dit raadsel is opgelost. Ik kan u niet zeggen, hoeveel spijt ik er van heb, dat ik Medina alleen van hier heb laten vertrekken. Ik verzeker u, dat wij slechts konden besluiten om tijdelijk van elkander te scheiden, wegens het hoge salaris, dat haar werd aangeboden en

dat ons in staat zou stellen spoedig in het huwelijk te treden.

— Nu als gij het betreurt dat gij haar hebt laten gaan, belet niets u haar weer terug te halen, merkte Raffles droogjes op.

— Meent gij dat in ernst, mylord? vroeg Stoteles, terwijl zijn ogen schitterden.

— In volle ernst. Is hier een telegraafkantoor in de buurt?

— Ja, mylord wij komen er een voorbij.

— Dan zullen wij daar even een telegram aan uw verloofde zenden.

— En wat moet dat telegram behelzen, mylord?

— Slechts een paar woorden: « Kom onmiddellijk hier ».

— Maar mylord, als dat telegram aankomt, is zij wellicht reeds op haar kantoor. Misschien krijgen Adams en Davy argwaan en openen zij het telegram, zogenaamd bij ongeluk.

— Gij hebt gelijk. Dat zou juist iets voor die heren zijn.

Raffles dacht even na, terwijl 't drietal de trap af liep, en voor dat zij de voordeur bereikt hadden, had hij reeds een nieuw plan bedacht.

— Luister eens, zei hij, ik zal nu aanstonds mijn vertrouwde chauffeur Henderson telegraferen. Hij moet onmiddellijk naar de woning van Miss Acropolis gaan, haar mijn telegram tonen, wat eigenlijk overbodig is, want zij kent hem wel, en haar dan hierheen brengen.

— Per auto mylord? vroeg Ario.

— Ja waarde vriend, per auto. Ik verzeker u, dat zij hier dan heel wat eerder zal zijn dan wanneer zij op een trein zou moeten wachten.

Intussen waren de drie mannen verder gelopen.

— Hier hebben wij het telegraafkantoor, riep Raffles uit. Wacht maar even, ik ben aanstonds terug.

Raffles ging naar binnen, verzond een uitvoerig telegram aan zijn trouwe chauffeur Henderson en keerde daarop naar de beide mannen terug.

Zij lieten zich vervolgens met een taxi naar de zijstraat brengen, welke

Ario had genoemd en waar zij het restaurant konden binnengaan, zonder dat Theotakis dit van uit zijn woning kon zien.

Zij waren maar juist bijtijds gekomen, want zij hadden ternauwernood plaats genomen achter een der grote vensters, dat halverhoogte met vitrage bespannen was, of de deur van het huis in de Elisabethstreet ging open en de jongeman, met zijn bleek gelaat en diepliggende ogen kwam naar buiten.

Het was duidelijk, dat hij niets kwaad dachtte, want hij liep kalm de straat af, zonder één enkele maal een blik achter zich te slaan.

— Welnu? vroeg Raffles op zachte toon, terwijl hij Stoteles bij de arm greep.

— Hij is het, mylord, riep de jonge Griek uit, terwijl hij woedend de vuisten balde.

— En gij weet zeker, dat hij klerk is bij een notaris?

— Volkomen zeker, mylord.

— Hoe heet die notaris?

— Dalton is zijn naam.

— Heeft Theotakis u dat zelf verteld?

— Neen, dat heb ik bij toeval ontdekt.

— Weet gij het adres van die notaris?

— Ja, hij woont aan de Nelsonplace, in een groot huis van rode baksteen, het enige van die kleur op het plein. Zijn naam staat trouwens in grote letters op een koperen bord op de deur.

— Goed; meer behoeven wij niet te weten.

Raffles rekende af met de kelner en enkele minuten later stonden de drie mannen weer op straat.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge.

— Gij weet zeker niet, hoe laat Notaris Dalton op zijn kantoor verschijnt?

— Neen, mylord, maar wij kunnen er wel op rekenen, dat het wel niet voor tien uur zal zijn.

— Dan is het nog te vroeg, om er nu naar toe te gaan.

— Wat wilt gij eigenlijk van hem weten, als ik vragen mag?

— Hij moet ons inlichtingen geven omtrent Miss Medina.

Stoteles staarde Raffles verbaasd aan.

— Wat kan Notaris Dalton met mijn verloofde uitstaande hebben? vroeg de jonge Griek ten slotte.

— Eén ogenblik. Zeg mij eens eerst, weet gij ook of Miss Acropolis bloedverwanten in Engeland heeft?

— Haar moeder was een Engelse.

— Daar hebben wij het al, riep Raffles zegevierend uit.

— Maar haar moeder is reeds jaren dood.

— Had haar moeder soms broers?

— Slechts één, voor zover ik weet.

— Nu, meer behoef ik voor het ogenblik niet te weten. Wij zullen nog even wachten en dan zullen wij wel eens een bezoek aan mijnheer de notaris gaan brengen. Daarna zullen wij onze val opzetten, en het zou mij sterk verwonderen als onze prooi er niet in liep.

HOOFDSTUK IX

DE GESTOLEN DOCUMENTEN

De torenklok van de grote kerk aan de Black Friars Road had nauwelijks tien slagen laten horen of Raffles en Brand belden aan de deur van het notarishuis aan.

Teneinde de achterdocht van Theotakis niet op te wekken, hadden zij Ario Stoteles naar het hotel gezonden waar zij de nacht hadden doorgebracht

en waar Raffles Henderson opdracht gegeven had het Griekse meisje heen te brengen.

De deur werd geopend door een deftige bediende die hen vragend aankeek.

— Wij wensen Notaris Dalton te spreken, zei Raffles.

— Wordt gij verwacht? Hebt u een afspraak? vroeg de bediende.

— Neen, maar wij moeten hem zeer beslist spreken.

— Ik weet niet of dat wel zal gaan, heren, tenzij gij u de moeite wilt geven over een paar uur terug te komen.

— Wij gaan niet weg, voor wij de notaris gesproken hebben, hernam Raffles kalm. Er is zeer grote haast bij ons gesprek.

— Wie zou ik dan moeten aandienen?

— Lord William Aberdeen uit Londen.

Toen de bediende, blijkbaar geïmponeerd door de adellijke titel, zich wilde verwijderen, teneinde het bezoek te gaan aankondigen, riep Raffles hem zacht terug.

Hij had een visitekaartje uit zijn binnenzak gehaald en er met zijn vulpen haastig enige woorden opgekrabgeld.

Hij overhandigde nu het kaartje aan de bediende en zei op zachte toon:

— Geef dit aan de notaris en noem vooral de naam van Miss Acropolis niet, als er iemand bij hem mocht zijn, wie dan ook.

De bediende nam het kaartje aan en verwijderde zich.

Het duurde geruime tijd voor hij terugkeerde.

— Wel? vroeg Raffles.

— Notaris Dalton zegt, dat hij voor ditmaal wilde afwijken van de gewoonten om een bezoeker voor te laten gaan. Er zitten namelijk al zes cliënten in de wachtkamer. Zoudt gij zo goed willen zijn mij te volgen, heren.

Hij ging Raffles en Brand voor naar een ruim portaal op de eerste verdieping, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

De bediende opende een dezer deuren en ging nu een wachtkamer door, waarin inderdaad een zestal personen gezeten waren.

Daarop ging hij een vertrek door, waar niemand anders aanwezig was dan een klerk en klopte ten slotte op een wit gelakte deur, die hij vervolgens opende om de bezoekers aan te dienen.

Raffles en Brand bevonden zich nu in een ouderwets stemmig gemeubeld

vertrek.

Het uiterlijk van Notaris Dalton beantwoordde volkomen aan zijn beroep.

Raffles schatte zijn leeftijd op ongeveer zeventig jaar en zijn gelaat vertoonde een ernstige trek.

Nu en dan echter gleed er een vriendelijke glimlach over.

Zodra de deur achter zijn bezoekers gesloten was, stond de notaris op van achter de brede schrijftafel, waaraan hij gezeten had, schoof zijn bril op zijn voorhoofd, trok hem dadelijk daarop weer naar beneden en kwam zijn bezoekers te gemoet.

— Lord William Aberdeen uit Londen? zo wendde hij zich op vragende toon tot Raffles.

— Zo is mijn naam, mijnheer, de notaris.

— En deze heer?

— Mijnheer Charles Brand, mijn secretaris en vriend.

— Gij zegt dat gij komt in verband met het geval van Miss Medina Acropolis?

— Ja mijnheer de notaris.

— Mag ik weten hoe het tot uw kennis is gekomen, dat de minuten van deze zaak onder mijn berusting zijn?

— Daar heb ik naar geraden mijnheer de notaris.

De grote hoornen bril ging weer met een ruk de hoogte in en twee nog helder blauwe ogen keken Raffles verbaasd aan.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, mylord?

— Ik wil zeggen dat ik slechts door redeneren tot de conclusie ben gekomen dat hij een wilsbeschikking moet ten uitvoer brengen ten gunste van het jonge Griekse meisje dat ik zoëven noemde.

— Neem plaats wat ik u verzoeken mag en vertel mij zo kort mogelijk wat uw redenen zijn, zei de notaris.

En nu verhaalde Raffles uitvoerig het wedervaren van Medina Acropolis, zowel als van haar verloofde Ario Stoteles.

Hij deelde de notaris mee hoe hij met het jonge meisje in kennis was gekomen, hoe de zonderlinge gedragingen

van haar twee patroons hem hadden getroffen, hoe hij de jonge klerk gevolgd had, hoe hij ontdekt had, dat een geheimzinnige macht de beide jongelieden uit Athene verwijderd had, blijkbaar met boos opzet, en hoe het hem ten slotte gebleken was dat men Ario Stoteles, met opzet had wijs gemaakt dat hij Pietro Agoras gedood had.

Notaris Dalton had met de grootste aandacht geluisterd, terwijl hij nu en dan een korte aantekening maakte.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal, liet de notaris zich achterover in zijn bureaustoel vallen, knikte enige malen met het hoofd en zei toen langzaam:

— Het is een zeer merkwaardige zaak, nietwaar? Ik kan u echter niet verhelen, dat zij niet zeer goed staat voor uwe beschermeling.

— Niet goed, notaris? Wat bedoelt gij daarmee.

— Wel, gij zegt dat zij geen papieren heeft.

— Die zijn haar ontstolen, notaris.

— Dat is te zeggen, dat verklaart het jonge meisje. Maar tussen iets verklaren en iets bewijzen ligt een afgrond.

Raffles boog het hoofd, en moest erkennen, dat daar niets tegen in te brengen was.

Na een oogenblik zwijgen vroeg de notaris weer:

— Heeft iemand die papieren bij haar gezien?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar ik betwijfel het, antwoordde Raffles op sombere toon.

De notaris krabde zich achter de oren.

— Gij ziet wel, dat ik gelijk had, met te zeggen, dat haar zaak niet zeer sterk staat.

— Ik vrees, dat ik u gelijk moet geven, zei Raffles, terwijl hij zich op de lippen beet en er een diepe rimpel tussen zijn ogen verscheen.

— Het is een zeer netelige kwestie, hernam de notaris. Gij zult mij moeten toegeven dat ik verplicht ben nauwkeurig onderzoek te doen naar de ware rechthebbenden. Misschien ga ik nu wel wat buiten mijn boekje, maar ik wil u in vertrouwen mededelen, dat het hier

een erfenis van een aanzienlijk bedrag betreft. Het komt er dus op aan, dat de identiteit van de erfnamen grondig wordt vastgesteld. En hoe wilt gij dat anders doen dan door middel van authentieke papieren.

Raffles zag in dat de notaris maar al te zeer gelijk had, en zweeg.

Deze hernam na enige tijd te hebben nagedacht:

— Vertel mij eens, mylord, hoe verklaart gij het dat Miss Acropolis zich niet eerder heeft aangemeld op de advertentie, die ik in alle grote bladen van Griekenland heb laten plaatsen?

— Hebt gij dat gedaan? riep Raffles uit; daar wist ik niets van.

— Dat begrijp ik niet, want ik heb ze mijn klerk opgegeven. Maar dat is waar ook. Gij verdenkt Theotakis.

— Was hij degene, die de advertenties had moeten opgeven? vroeg Raffles op levendige toon.

— Ja, dat is zijn werk.

— Hebt gij wellicht nog een doorslag van die advertentie?

— Dat denk ik wel, mylord. Een oogenblik.

De notaris stond op, opende de deur van een grote kast, die bijna een gehele wand van het vertrek besloeg en trok een dossier naar zich toe.

Hij sloeg het open, bladerde er enige tijd in en riep uit:

— Hier is het. Ik zal het u voorlezen:

« Mejuffrouw Medina Acropolis, dochter van Janos Demetrios Acropolis, en Helena Martin, wordt hierbij in haar eigen belang uitgenodigd haar tegenwoordige woonplaats en adres zo spoedig mogelijk op te geven aan Notaris James Dalton te Londen, Nelson-place 48.

— En wanneer moest die advertentie geplaatst worden? vroeg Raffles.

— Op 21 mei van dit jaar. Dat is drie maanden en tien dagen geleden.

— Welnu, ik weet zeker, dat miss Acropolis destijds nog te Athene vertoefde. Als zij dus de advertentie niet gelezen heeft, dan kan daar maar één reden voor zijn, namelijk dat die advertentie in het geheel niet geplaatst

is geweest.

— De notaris klapte het dossier dicht.

— Maar, mylord, riep hij uit, als dat zo is, dan zou hier een schandelijk misbruik van vertrouwen geschied zijn.

— Dat vrees ik ook, zei Raffles droog.

De notaris ging met grote stappen naar zijn schrijftafel en wilde op een belknop drukken.

— Raffles weerhield hem met een gebaar.

— Wat wilt ge doen, als ik u vragen mag? vroeg hij.

— Theotakis hier ontbieden. Ik wil er het mijne van hebben.

— Wacht daar nog een ogenblik mee, mijnheer de notaris, wat ik u verzoeken mag. Ik geloof, dat wij hier met een sluwe bende te doen hebben. Uw klerk zou misschien gelegenheid hebben zijn medeplichtigen te waarschuwen.

— Maar al deed hij dat, mylord, riep de notaris uit, dan zou ik toch genoodzaakt zijn de nalatenschap uit te keren aan degene, die mij de benodigde papieren voorlegt. Vergeet niet, dat de ouders van Medina Acropolis overleden zijn, dat zij geen broers of zusters heeft, dat ook haar enige oom pas gestorven is, en dat er dus niemand is, die haar identiteit kan vaststellen.

— Dat hebben de schurken natuurlijk ook geweten, riep Raffles woedend uit. Maar ik geef het nog niet op. Ik zou u willen verzoeken, voorlopig nog niets te laten merken tegenover uw klerk Theotakis.

— Dat wil ik u wel beloven, mylord. Ik zal niet optreden voor wij meerdere zekerheid hebben. Maar veroorloof mij, dat ik u nog deze vraag stel: Hoe wisten de lieden, die dit stoute stukje op touw hebben gezet, dat de broer van Helena Martin juist mij tot zijn notaris had benoemd en dat hij zijn nicht, wier verblijfplaats niet bekend was, een groot fortuin dacht na te laten?

— Die vraag zoudt gij zelf gemakkelijker kunnen beantwoorden, antwoordde Raffles glimlachend. Ik denk, dat dat eenvoudig hier aan toe te schrijven, dat een uwer klerken, die wel naar de naam Theotakis zal luisteren, eens

een kijkje in uw aktenmappen heeft genomen.

De notaris schoof met een driftig gebaar opnieuw zijn bril op het voorhoofd.

— Als dat zo is, mylord, of als ik het zelfs maar kon vermoeden, dan zou ik onmiddellijk een aanklacht indienen.

— Ik zou willen aanraden, daarmede wat te wachten, zei Raffles. Misschien kunnen wij dan wel de hele bende tegelijkertijd in handen krijgen.

— Maar, mylord, dat is misbruik van vertrouwen. Tegenover een notaris wordt dit, vooral in ons land, zeer streng gestraft.

— Dat weet ik, mijnheer de notaris. En ik verzeker u, dat Theotakis die straf ook niet zal ontgaan. Wij verliezen er niets bij als wij nog wat wachten, integendeel.

De notaris scheen nog een ogenblik te aarzelen.

Toen zei hij:

— Welnu, goed dan. Ik heb anders veel lust de schobbejak aanstonds te laten arresteren.

— Dan ben ik blij, dat gij van oordeel veranderd zijt, notaris, want als Theotakis gearresteerd wordt, zouden natuurlijk zijn medeplichtigen achterdocht krijgen en wegblijven.

— Wegblijven? Denkt gij dan, dat zij hier zullen komen? riep de notaris uit.

— Daar ben ik vast van overtuigd.

— Maar wat zouden zij hier dan komen doen?

— Dat is dunkt mij, nog al duidelijk. zij zullen bij u komen met een jong meisje, dat zij zullen uitgeven voor Medina Acropolis.

— Zouden zij werkelijk zo onbeschaamd zijn? riep de notaris uit.

— Dat vrees ik inderdaad, mijnheer de notaris, antwoordde Raffles glimlachend; gij kunt wel begrijpen, dat zij niet midden in hun werk zullen ophouden. Zij hebben hun zinnen gezet op die grote nalatenschap en zullen alles aanwenden, om die in handen te krijgen.

— Ik moet u zeggen, dat ik nieuws-

gierig ben naar de wijze waarop gij denkt de schuldigen in handen te zullen krijgen, merkte de notaris op.

— Het spijt mij, dat ik uw nieuwsgierigheid niet kan bevredigen, hernam Raffles. Ik weet het namelijk zelf nog niet. Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Ik zou u echter willen verzoeken, mij aanstonds in te lichten als de zogenaamde Medina Acropolis zich bij u komt aanmelden.

— Dat beloof ik, mylord.

— Gij kunt haar en haar medeplichtigen gemakkelijk aan het lijntje hou-

den, en hun zeggen, dat er nog enige stukken moeten worden in orde gebracht. Wij zouden dan later de tijd kunnen afspreken, waarop gij hen nogmaals zoudt ontbieden en dan onze strikken uitzetten. In ieder geval zal ik u de ware Miss Acropolis voorstellen.

— Maar als zij geen papieren heeft, mylord? riep de notaris uit.

— Zij zal ze hebben, mijnheer de notaris, zei Raffles kalm.

Met deze woorden, welke Brand niet zonder verwondering had aangehoord, eindigde het gesprek.

HOOFDSTUK X

DE ONTKNOPING

Toen de twee vrienden het huis van de notaris verlaten hadden, vroeg Brand:

— Zou Medina Acropolis al hier in de stad zijn?

Raffles raadpleegde zijn polshorloge.

— Me dunkt, dat kan niet, want al rijdt de wagen nog zo snel en al is Henderson nog zo'n bekwame chauffeur, wij zullen nog even geduld moeten hebben. Wij zullen naar het hotel gaan waar Stoteles zich bevindt en daar met hem op haar wachten.

Raffles riep een taxi aan, die hen spoedig voor het hotel afzette.

Ario Stoteles zat voor een der ramen, blijkbaar vol ongeduld op zijn verloofde te wachten, en kwam hen haastig tegemoet.

Met enkele woorden deelde Raffles hem het resultaat van het onderhoud met de notaris mede.

Ario Stoteles had met stijgende verbazing toegelusterd.

— Mijn Medina is dus rijk, riep hij uit, toen Raffles geëindigd had.

— Dat wil zeggen, ze zal het zijn, als wij haar in het bezit van de papieren kunnen stellen.

— Maar waarom gaan wij dan niet aanstonds naar Londen, mylord, om die gestolen papieren van Adams en Davy op te eisen? riep de jonge Griek opge-

wonden uit.

Raffles legde hem glimlachend de hand op de schouders.

— Wij behoeven niet naar Londen te gaan, beste jongen, want ik ben er zeker van, dat die twee schavuiten, of althans een van hen, hier zal komen. Die zal wel als de verloofde, de neef of iets dergelijks van de zogenaamde Medina Acropolis optreden.

— Misschien zijn zij al hier, riep Ario uit.

— Dat hoop ik niet, zei Raffles op ernstige toon. Het zou mijn plannen wel niet doen mislukken, maar de uitvoering er van toch zeer bemoeilijken.

— Mag ik weten wat gij voornemens zijt, mylord? vroeg de jonge Griek.

— Op die vraag kan ik u tot mijn spijt geen antwoord geven. Ik zal waarschijnlijk een of meer personen in moeten nemen om een onsmakelijk karweitje op te knappen, dat is alles wat ik u zeggen kan. Wees echter gerust, ik denk, dat reeds morgen alles achter de rug zal zijn.

Dit korte gesprek was op fluisterende toon gevoerd in de grote vestibule van het hotel, waar zich op dat ogenblik slechts enkele kelners bevonden.

De drie mannen begaven zich nu naar de conversatiezaal, uit de ramen waarvan men de hele straat kon overzien

en namen daar voor een der vensters plaats.

Nauwelijks waren zij gezeten of Raffles nam de spoorweggids, die op de tafel voor hen lag op, bladerde er even in, en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Amice, je kunt ons een grote dienst bewijzen als je een poosje op de loer gaat liggen aan het station.

— Wat moet ik daar doen?

— Dat zal ik je zeggen. Ik zie daar, dat er over een half uur een trein uit Londen aankomt. Stel je aan de uitgang op en houd alle reizigers nauwkeurig in het oog. Zodra je Adams of Davy, of misschien wel beiden ziet aankomen in gezelschap van een jonge vrouw, houd je hen in het oog, en tracht er achter te komen waar zij hun intrek nemen.

— Begrepen, Edward, zei Brand, terwijl hij opstond en zijn hoed opzette.

Brand liet zich met een taxi naar het station brengen, om daar zijn post te betrekken.

Hij was nauwelijks een kwartier weg, of een Rolls Royce stopte voor het hotel.

De jonge Griek had direct gezien, wie er in zaten; hij slaakte een kreet van vreugde en snelde weg.

Stoteles rukte het portier van de wagen open en drukte nu, zich niet storend aan de omstanders, met zuidelijke hartstocht Medina Acropolis aan zijn borst.

Even later traden beide jonge lieden de conversatiezaal binnen.

Aanstands liep Medina op Raffles toe en stak hem de hand toe.

— Hier ben ik, mylord, riep zij uit. Het is zeker zeer belangrijk, dat gij mij hier hebt laten komen?

— Dat is het ongetwijfeld, miss Medina. Gij zijt namelijk niets meer of minder dan miljonair. Dat wil zeggen: gij zult het zijn, zodra wij uw papieren terug hebben.

En nu deelde Raffles in korte woorden alles aan het jonge meisje mede wat hij had ontdekt, vermoed en daaruit had afgeleid.

Hij vertelde haar van zijn onderhoud bij de notaris en van het plan om zo

mogelijk, de hele bende, die uit minstens vier of vijf personen moest bestaan op te rollen.

Het was Medina alsof zij droomde.

— Nooit zou zij iets dergelijks verwacht hebben.

— En toch, mylord, nu ik er over nadenk, zei zij, herinner ik mij dat ik, toen mijn moeder nog leefde, haar menigmaal heb horen spreken over een broer, aan wie zij zeer gehecht was.

— Hoe komt het eigenlijk dat uw oom uw adres niet wist?

— Hij heeft, geloof ik, nooit erg veel van mijn vader gehouden. Hij had het in het algemeen niet erg op Grieken voorzien. En zo kwam het, dat wij maar weinig van hem hoorden. Een jaar na de dood van mijn moeder hoorde ik totaal niets meer van hem. Sinds die tijd hebben wij wel in zes verschillende steden gewoond, waar mijn vader telkens werd overgeplaatst.

Raffles knikte begrijpend met het hoofd en zei:

— Notaris Dalton schijnt uw oom goed gekend te hebben. Die klerk Theotakis heeft waarschijnlijk achter de deur gestaan, toen uw oom voor de eerste maal over de zaak kwam spreken en hij heeft begrepen, dat hier een goede slag was te slaan.

— Maar zou hij dan medeplichtigen in Athene hebben gehad, mylord? riep Ario uit.

— Dat ligt, dunkt mij, voor de hand, antwoordde Raffles. Theotakis is te weten gekomen, dat gij geen familie meer hadt en heeft daarop zijn plannen gebaseerd. Een medeplichtige heeft een paar anonieme briefjes aan uw patroon geschreven, en het geld in uw lessenaar verstoopt, teneinde u voor een poos achter slot en grendel te krijgen. In zoverre is zijn plan mislukt; want uw patroon heeft geen aanklacht ingediend en er zich mee vergenoegd, u te ontslaan.

Toen moest Theotakis wel tot andere middelen zijn toevlucht nemen, waarbij het toeval hem te hulp kwam in de vorm van de advertenties voor de Griekse bladen, die hij eenvoudig achterhiel en niet verzond. Voeg daar nog bij het

incident met die meneer Pietro Agoras en het plan was compleet.

Het jonge meisje knikte begrip- pend met het hoofd.

— Ja, mylord, zo zal het gegaan zijn. Ik doorzie het nu volkomen.

— Maar gij weet waarschijnlijk nog niet dat die Agoras niet dood is, merkte Raffles glimlachend op.

Het jonge meisje slaakte een kreet van blijde verrassing.

— Niet dood? riep zij uit.

— Hij was gewond en raakte bewusteloos.

— God zij geprezen, riep Medina uit de volheid haars harten. Maar hoe weet gij dat alles, mylord?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, Miss Medina.

Juist wilde Raffles het jonge meisje vertellen hoe alles in zijn werk was ge- gaan, toen hij een blik naar buiten wierp.

Charles Brand stapte juist uit een taxi en snelde het hotel binnen, zonder de chauffeur te hebben betaald.

Het volgende ogenblik stooft hij de conversatiezaal binnen.

Zijn gelaat stond op slecht weer.

— Wat is er, Charles? vroeg Raffles.

— Zij zijn aangekomen, Edward, en zij logeren in dit hotel. Ik heb hen in de hotel omnibus zien stappen. Zij kun- nen over enkele seconden hier zijn. Ik had mijn chauffeur last gegeven als de duivel te rijden. Als zij Miss Medina hier zien, valt ons hele plan in duigen.

— Dat staat vast, Charles, riep Raf- fles kort. Kom met ons mee, Miss Me- dina, men mag u volstrekt niet zien, en u ook niet, Ario.

Met versnelde pas werd het hotel door een tweede uitgang verlaten.

Het was juist bijtijds, want op dat- zelfde ogenblik hield de hotelomnibus stil, waaruit Adams en Davy stapten, die blijkbaar de tijd rijp hadden geacht om hun plan uit te voeren.

— Ik geloof dat de comédie op zijn eind loopt, Miss Medina zei Raffles. Als gij mijn raad opvolgt dan neemt gij uw intrek zolang in de flat van Ario, die wel een paar dagen in een hotel kan logeren. Daar wacht gij rustig af

tot gij nadere berichten van ons ont- vangt.

— Ik vertrouw mij geheel en al aan u toe, mylord, zei het jonge meisje, en ik hoop dat Ario er niets op te- gen heeft. Maar zeg mij toch eens wat ik moet doen, nu men mijn papieren gestolen heeft. Wie zal willen geloven, dat ik werkelijk Medina Acropolis ben, daar ik hier in het geheel geen familie meer heb?

— Maak u daaromtrent geen zorgen, miss Acropolis, gij zult uw papieren hebben, zei Raffles rustig.

Brand had intussen Medina naar de nog steeds voor de hotelingang gepar- keerde taxi gebracht, en liet haar in- stappen.

Voor Ario haar voorbeeld zou vol- gen, zei Raffles tot hem:

— Zodra gij Miss Medina in uw flat hebt geïnstalleerd, begeeft gij u naar Notaris Dalton, en zegt hem, dat Miss Medina Acropolis maar ditmaal de ech- te, is aangekomen en dat zich hier tevens de lieden bevinden, die haar hier uit Leeds hebben weggelokt. Mijn vriend en ik blijven hier in het hotel. Wij willen eens zien of onze edele heren Adams en Davy hier alleen zijn geko- men, of dat zij het jonge meisje bij zich hebben, dat de rol van Medina Acropolis moet vervullen. Zodra wij daaromtrent zekerheid hebben, gaan wij naar ons woning, waar gij u bij ons voegt. Dat kan echter nog wel een paar uurtjes duren, want wij hebben hier nog een en ander te verrichten.

Raffles en Brand hadden een snelle blik met elkander gewisseld.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, zo wendde Raffles zich weer tot de jon- ge Griek, dat gij er wel voor moet op- passen dat Solon Theotakis niet te zien krijgt, anders zou hij wel eens arg- waan kunnen krijgen en roet in het eten kunnen gooien.

En met deze woorden duwde hij Ario zacht in de auto, nadat hij de chauf- feur het adres had opgegeven.

De beide vrienden zagen de auto weg rijden en keken elkander glimlachend aan.

— Bij het werkje dat ons nu te

wachten staat, is ons paartje overbodig, zei Raffles op zachte toon. Wij zullen ons wat moeten haasten, amice, want ik geloof dat ook Adams en Davy spoed achter hun werk zullen zetten. Hoe eerder het achter de rug is, hoe beter voor hen. Het zou mij niet verwonderen als zij nog deze namiddag hun opwachting bij de notaris kwamen maken.

— Hoe zullen wij het aanleggen?

— Heel eenvoudig. De gérant van dit hotel zal wel een paar kelners kunnen gebruiken. Wij geven ons des needs voor detectives uit. Ik heb daar op gerekend en enige verkleedingen bij mij.

— Maar als een hunner de papieren in zijn zak heeft?

— Dan zullen wij misschien geweld moeten gebruiken, en dat zou jammer zijn, want daardoor zou er van de verrassing niet veel terecht komen. Er is echter wel kans de jas of de portefeuille in handen te krijgen, zonder dat zij het merken. Als het lukt, zal ik onze notaris opbellen opdat hij, wanneer zij nog deze namiddag komen, het waardige drietal zal ontvangen. En nu aan het werk.

* * *

Het was ongeveer vijf uur in de namiddag van dezelfde dag, toen een auto voor de deur van het notarishuis stopte.

Daaruit stapten Raffles en Brand, Miss Medina Acropolis en haar verloofde.

Zij schenen verwacht te worden, want de bediende bracht hen aanstonds naar het privékantoor van de notaris.

Zodra de bezoekers binnentraden, stond de notaris op en kwam hen tegemoet.

Hij stak Raffles de beide handen toe en zei:

— Wees welkom, mylord. Ik heb zeker het genoegen uw beschermeling voor mij te zien...?

— Ja, mijnheer de notaris. Deze jongedame is Medina Acropolis.

— Hebt gij de papieren bij u, die dat kunnen bewijzen? vroeg de notaris

op vriendelijke toon, het meisje aanzien-
de.

Medina boog treurig het hoofd.

— Helaas, mijnheer de notaris, zij zijn mij ontstolen.

De notaris deed een stap achteruit en schoof zijn bril op het voorhoofd.

— Maar mijn lieve jongedame, dan vrees ik toch werkelijk dat ik u niet zal kunnen helpen. Over een kwartier komt de jonge dame hier in gezelschap van haar verloofde uit Londen, die reeds twee uren geleden mij een bezoek bracht en die zei dat zij Medina Acropolis is. Hoe wilt gij dat ik haar niet zal geloven als zij mij haar papieren toont?

— Mijnheer de notaris, begon Raffles, ik zou u willen voorstellen eerst de komst van die bewuste jonge dame af te wachten. Wij zullen dan wel eens zien wie de sterkste is.

— Dat wil zeggen, mylord, ik zal geen geweld kunnen dulden. Als zij de papieren toont, dan moet ik aannemen, dat zij de ware erfgename is. Het staat dan aan u een aanklacht wegens bedrog in te dienen en het spreekt vanzelf dat ik dan de overdracht van de erfenis zal opschorten tot een bevoegde rechtbank in deze zaak uitspraak heeft gedaan.

— Van geweld is geen sprake, mijnheer de notaris. Tenminste niet van mijn kant.

— Hoe bedoelt gij dat?

— Ik bedoel dat ik twee politie-beambten heb medegebracht.

— Twee politie-beambten? Om wat te doen als ik vragen mag?

— Om de bedriegers gevangen te nemen, antwoordde Raffles kalm. Zij staan op het ogenblik op de loer, en zij zullen hier het huis binnenkomen, zodra de oplichters verschenen zijn. En nu, geloof ik, dat het tijd wordt om op te treden. Het is bijna kwart over vijf. Zoudt gij ons willen helpen om die schurken te ontmaskeren?

— Natuurlijk, mylord, van ganser harte. Het is mijn plicht om te doen wat de wet mij voorschrijft, maar als gij werkelijk kunt bewijzen dat hier bedrog in het spel is, dan zal ik u na-

tuurlijk bijstaan.

— Ik dank u, mijnheer de notaris. Wees dan zo goed ons een plaats aan te wijzen waar wij het gesprek kunnen volgen, zonder zelf te worden gezien.

— Niets is gemakkelijker, zei de notaris terwijl hij op een deur toetrad, die achter een gordijn verborgen was.

Hij opende de deur en zei:

— Gij kunt in dit zijvertrek gaan en de deur op een kier laten. Als gij dan het gordijn een weinig terzijde schuift kunt gij alles gemakkelijk horen. Ik weet eigenlijk niet of dit alles wel geheel en al in de haak is, maar gij schijnt zo overtuigd te zijn van uw goed recht, dat ik ditmaal eens uitzondering wil maken.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een bediende binnen.

— Daar is Miss Medina Acropolis en haar verloofde, mijnheer de notaris kwam hij berichten.

— Ga dan gauw daar binnen, zei de notaris tot zijn vier bezoekers. Raffles schoof het gordijn een weinig terzijde, zodra zij binnen waren.

Zij hoorden hoe de bediende het vertrek verliet en even later de nieuwe bezoekers binnen liet.

Het volgende ogenblik kon Medina niet meer twifelen; de stem van de man die het eerst het woord voerde, was die van Davy, haar voormalige patroon.

— Wees zo goed plaats te nemen, hoorden de vier achter het gordijn de notaris zeggen.

Er werden stoelen verschoven en toen klonk weer de stem van de notaris:

— Ik heb u verzocht terug te komen, Miss Acropolis omdat ik eerst nog een en ander in deze zaak moest regelen: uw oom, Paulus Adrianus Martin, heeft u een groot vermogen nagelaten, maar het spreekt vanzelf, dat ik die erfenis niet tot uw beschikking mag stellen, alvorens gij mij hebt kunnen bewijzen dat gij werkelijk degene zijt die in het testament wordt genoemd.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer de notaris, klonk een vrouwestem. Ik heb al mijn papieren bij mij. Alstublieft.

Het jonge meisje overhandigde een enveloppe aan de notaris.

Deze maakte het couvert open en haalde er een stuk of zes opgevouwen papieren uit.

Hij ontvouwde deze een voor een, bekeek ze aan de voor- en achterzijde, trok toen zijn bril wel driemaal achtereen zo hoog mogelijk boven op het voorhoofd en weer op zijn neus terug en wierp toen de beide bezoekers een vragende blik toe.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij.

— Wat bedoelt gij, mijnheer de notaris? stamelde het jonge meisje.

— Wat ik bedoel? riep de notaris, met stemverheffing. Wilt gij mij soms wijs maken dat gij niet weet dat gij mij hier zes blanco vellen papier overhandigt?

Een ogenblik heerste er volkomen stilte in het vertrek.

Toen werden er opnieuw driftig stoelen verschoven, waar boven uit de stem van de notaris klonk.

— Ik vraag u nogmaals, waar zijn uw legitimatiepapieren? Aan deze blanco bladen heb ik niets.

— Die zijn hier, mijnheer de notaris klonk een kalme stem.

Raffles had het gordijn terzijde geschoven en trad nu het vertrek binnen, door zijn drie metgezellen gevolgd.

De notaris, Davy en de jonge dame, die voor Medina Acropolis moest doorgaan, waren opgestaan, de beide laatste zeer bleek.

— Waar zijn de papieren, zegt gij? vroeg de notaris die deed alsof hij in zijn hele leven nog nooit zo verbaasd was geweest.

— In de tas van Miss Medina Acropolis, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij op het handtasje wees, hetwelk het jonge meisje dat met hem binnen gekomen was, in de hand hield.

Het jonge meisje opende haar tasje en slaakte onwillekeurig een kreet van verbazing.

— Mijn papieren, riep zij uit.

Snel nam zij de documenten uit de tas en overhandigde deze aan de notaris.

De twee bedriegers hadden een snelle blik met elkander gewisseld en pro-

beerden nu ongemerkt naar de deur te sluipen.

Raffles had hun bewegingen echter gevolgd, zonder zich zelfs te verroeren.

Nu rukte Davy plotseling de deur open en riep spottend:

— Tot ziens, en veel geluk met de erfenis.

Maar de bedrieger had buiten de waard gerekend, of liever buiten de twee politie-beambten, die onbeweeglijk vlak voor de geopende deur stonden.

— Gij ziet wel, dat gij de dag nooit moet prijzen voor de avond, merkte Raffles wijsgerig op, terwijl hij zich tot de twee bedriegers wendde.

Daarop zei hij tot een der rechercheurs:

— In het klerkenkantoor zult gij een zekere Solon Theotakis vinden, een jongeman met een buitengewoon bleek gelaat en diepliggende donkere ogen, die de aanlegger van het komplot is. En wat die seigneur Adams betreft, die heb ik een uur geleden reeds laten arresteren in zijn hotelkamer.

De notaris had intussen onverstoord de papieren snel doorgelopen.

Hij stond op en reikte het jonge meisje de hand.

— Het is volkomen in orde, Miss Acropolis, riep hij uit. Ik zal aanstonds de overdracht van de erfenis met u regelen.

Het jonge meisje slaakte een kreet van blijdschap en wierp zich aan de borst van haar verloofde, die haar innig aan zijn hart drukte. Maar dadelijk maakte Medina Acropolis zich blozend los uit zijn omhelzing en stak Raffles met tranen van dankbaarheid in de ogen beide handen toe.

— Dat alles hebben wij aan u te danken, mylord, zei zij. Wij zullen het nooit vergeten. Maar zeg ons toch eens, voegde zij er fluisterend aan toe, hoe gij in het bezit van mijn papieren zijt gekomen?

Raffles wierp haar een eigenaardige blik toe en antwoordde glimlachend:

— Gij moet het mij excuseren, Miss Medina, maar dat is een klein geheim. Dat was nu juist mijn verrassing. Ik ben als de goochelaars, weet gij? Het publiek bewondert hun toeren, maar zodra zij deze zouden verklaren, zou de aardigheid er af zijn.

De volgende aflevering bevat :

De Wonderen van Tibet

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandietenemmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266